

33-34

இலை

ஆன் - ஆடி 2006

தெளிவத்தை ஜோசப்

முன்னோடி

ஆழத்தை அறியும் பயணம்

களஞ்சியம்

வார்த்தைச் சிறகினிலே

நூல் மதிப்பீடு

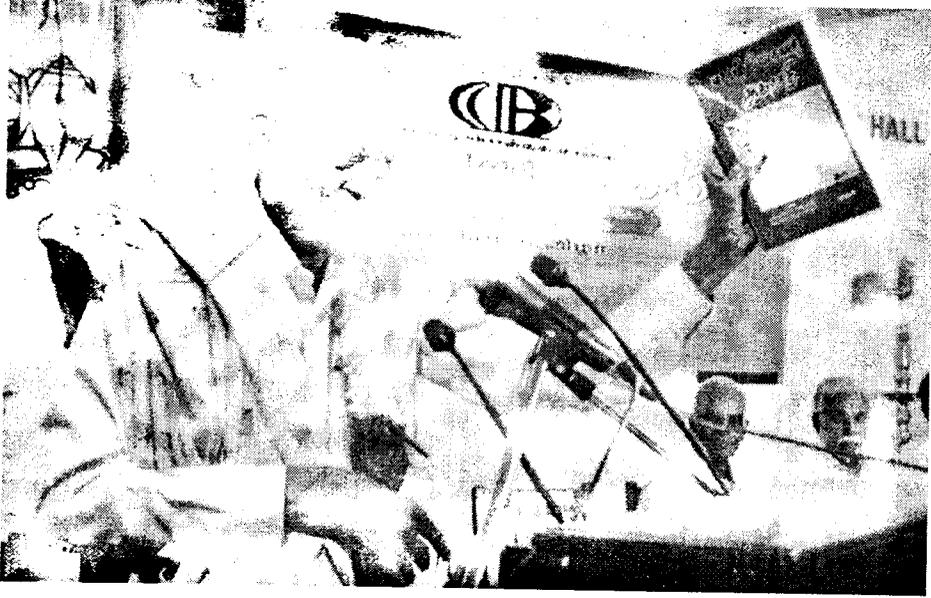
100

புதுமைப்பித்தன்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

With best compliments from

இலங்கையில் நூல்கள் விநியோகம்,
விற்பனை, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பதிப்புத்துறையில்
புதியதேர் சுகர்ப்தம்

சேமமடு பொத்தகசாலை

யூ.ஜி. 50,52, பீப்பிள்ஸ் பார்க், கொழும்பு 11

தொலைபேசி: 011 247 2362

தொலைநகல்: 011 244 8624

மின்னஞ்சல்: chemamadu@yahoo.com

UG 50,52, Peoples Park, Colombo 11 Sri Lanka

உள்ளே...

✓ களஞ்சியம்

✓ விளைச்சல்

✓ முன்னோடி :

1. புதுமைப்பித்தன்

✓ சூழத்தை சிறியும் பயணம்

2. சாயவிமோசனம் கதை பற்றி...

✓ வார்த்தைச் சிறுகிணிலே

3. சிறுகதை - சாயவிமோசனம்.

✓ கவிதைகள்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
தீருவள்ளுவர் ஆண்டு : தி.பி.2037

ஓலை
மாத இதழ்

இதழ் : 33 - 34

ஆனி - ஆடி : 2006

இலக்கியக்குழு:

இரா.சந்திரலிங்கம்
க.வைத்தீஸ்வரன்
ச.பாலேஸ்வரன்
கலாநிதி.செல்விதிருச்சந்திரன்
சி.இராஜசிங்கம்
டாக்டர்.சி.அனுஷ்யந்தன்

பெ.விஜயரத்தினம்
ஆ.ரகுபதி பாலசிறிதரன்
சந்சொருபவதிநாதன்
சி.எழில்வேந்தன்
தா.சண்முகநாதன்

நர்வாக ஆசிரியர் :

சி.பாஸ்க்கரா

பதிப்பாசிரியர் :

க.க.உதயகுமார்

ஆசிரியர் குழு:

கலாநிதி.வ.மகேஸ்வரன் டாக்டர். ஏ.ஜின்னா செரிபுதீன்
தெ.மதுசூதனன்

வெளியீடு :

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
7/57 வது ஒழங்கை (உருத்திரா மாவத்தை)
கொழும்பு - 06. இலங்கை.
தொ.பே : 011 2363759, தொ.நகல் : 011 2363759
இணையத்தளம் : www.colombotamilsangam.org
மின்னஞ்சல் : tamilsangam@sltnet.lk

அட்டைப்படம் :

மயூரன்

அச்சுப்பதிப்பு :

ஹரே பிரிண்டர்ஸ்
கொழும்பு - 06
0773165557

படைத்தவர்களே படைப்புக்கும் கருத்துக்கும் பொறுப்பு...

ஆசிரியர் பக்கம்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான “ஓலை” 28வது இதழிலிருந்து புதுப்பொலிவுடன் வெளிவருகிறது. இன்னும் புதுவளங்களுடன் தொடர்ந்து வெளிவரும். இதனை உறுதியாகவே கூறுகின்றோம்.

ஆனி, ஆடி மாதங்களில் முறையே வெளிவர வேண்டிய இதழ்கள் தற்போது இருமாத இதழாக (33/34) வெளிவருகின்றது. அதுபோல் ஆவணி - புரட்டாதி இதழ்களும் இருமாத இதழாக வெளிவரும். ஐப்பசி இதழிலிருந்து மாத இதழாக தொடர்ந்து வெளிவரும்.

ஓலையின் வருகையில் ஏற்பட்ட சில தடங்கல்களுக்காக வாசகர்களிடம் நாம் மன்னிப்புக் கோருகின்றோம். அதே நேரம் “ஓலை” தனது தரத்தைப் பேணுவதில் இனிவரும் காலங்களில் முழுமையான அக்கறை செலுத்தும். வாசகர்கள் ஓலையை தொடர்ந்து அவதானித்து உங்கள் மேலான ஆலோசனைகளையும் படைப்புக்களையும் வழங்கி தரம் பேண உதவுங்கள். இது உங்கள் கடமை.

ஆனி - ஆடி இருமாத இதழ் புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு நிறைவுச் சிறப்பிதழாக வெளிவருகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருப்பெற்ற “நவீன தமிழ் இலக்கியம்” புதுமைப்பித்தன் என்னும் ஆளுமையால் மிகுந்த தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. சிறுகதையில் சிறப்பான சாதனைகள் புரிந்துள்ள புதுமைப்பித்தன் கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, கடிதக் கலை, சினிமா போன்றவற்றில் தனது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பன்முக ஆற்றல்கள் மூலம் தமிழின் நவீனத்துவம் சார்ந்த சிந்தனைகளும், படைப்புக்கள் சார்ந்த உரையாடலுக்கும் மிக விரிவான களங்களை அகலித்து ஆழப்படுத்தியுள்ளார். அத்தகைய முன்னோடி ஆளுமையாளரை நாம் புரிந்துகொள்ள முற்படுவது காலத்தின் தேவையாகிறது.

ஈழத்துத் தமிழ்ச்சூழலில் உருவான “நவீன இலக்கியம்” புதுமைப்பித்தன் வழிவரும் மரபு சாந்ந்து எத்தகைய மடைமாற்றங்களுக்குக் காரணமாகியுள்ளன, புதிய சாளரங்கள் திறந்துவிடப்பட்டுள்ளன போன்ற பின்புலங்களிலும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பன்முக உரையாடல்களை நிகழ்த்த வேண்டும். அந்த அக்கறையின் நிமித்தமாகவே “ஓலை” புதுமைப்பித்தன் குறித்து அக்கறை கொண்டுள்ளது.

இதைவிட “ஆழத்தை அறியும் பயணம்” எனும் தொடர், எமது படைப்பாளிகளது ஆளுமை விகசிப்புகளை படைப்பாளுமையை புரிந்துகொள்வதற்கான முயற்சியாகவே அமைந்துள்ளது. இது இன்னும் பல நிலைகளில் வளர்ந்து செல்லும், வளர்ந்து செல்ல வேண்டும்.

சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம்வரை ஓலை தனது பார்வையை விரிக்கும். தொல்காப்பிய இலக்கண மரபு முதல் இன்றைய நவீன மொழியியல் சிந்தனை என ஓலை தனது அறிதல் முறையை ஆழப்படுத்தும். மேலும் கலைகள் தொடர்பாகவும் அக்கறை செலுத்தும்.

“ஓலை” தொடர் சிந்தனைக்கான படைப்பிலக்கியங்களின் வருகைக்காக தனது பயணத்தை ஆரம்பித்துள்ளது. இப்பயணம் பாதி வழியில் நின்றுவிடாது காக்கவேண்டிய பொறுப்பு வாசகர்களுக்கே உரித்தானது. அந்த நம்பிக்கையில் ஓலை! தொடர்ந்து வெளிவரும்.

களஞ்சியம்

தொகுப்பு : மூர்

புது இதழ்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செயற்பாட்டில் சிறுபத்திரிகையின் பங்களிப்பு ஆழமாக உள்ளது. அதேநேரம் சிறுபத்திரிகைகளின் வருகையில் ஓர் தொடர்ச்சித் தன்மை பேணப்படுவதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் உண்டு. இருப்பினும் அவற்றின் வருகை சமகால நவீன கலை இலக்கியப் பயில்வின் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தும் சுட்டிகளாகவும் உள்ளன. இந்தவகையில் தற்போது வெளிவந்திருக்கும் புதிய இதழ் 'பெருவெளி'

அக்கரைப்பற்றிலிருந்து காலாண்டிதழாக பெருவெளி வெளிவந்துள்ளது. நவீன களஞ்சிய இலக்கியப் பிரக்ஞையும் நவீன சிந்தனை முறைமையும் ஒருங்கே ஊடாடி பெருவெளியில் பேச, சிந்திக்க..., உரையாட..., களம் அமைத்துள்ளது. "ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியம்" என்ற கதையாடலை நிராகரிக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழ்மொழியை ஒற்றைக் கலாசாரமாகவோ அல்லது வேறு ஒற்றைத் தன்மையுடையதாகவோ கருதுவதை ஏற்கமுடியாது. என்ற புரிதல் சார்ந்து. அதற்கான வெளியை கட்டமைக்கும் தேர்வு செய்யும் சாத்தியங்களை நோக்கிக் கவனம் குவிகிறது. சுமார் 52 பக்கங்களில் பல்வேறு புதிய சாளரங்களைத் திறந்து, சுதந்திரமான உரையாடலுக்கான 'சூழல்' உருவாக பெருவெளி கடந்து முன்னேறுவதற்கு நம் ஒவ்வொருவரையும் சகபாடிகளாக்குகிறது.

வெளிவந்திருப்பது முதல் இதழ். தொடரட்டும். பல்வகைப் பிரதிகள் (இதழ்) வருகைதான் நாம் எதிர்பார்க்கும் அல்லது எதிர்பார்க்காத எத்தனையோ கதையாடல்களின் சாத்தியப் பாடுகளுக்குள் பயணம் செய்ய முடியும்.

'பெருவெளி',
107, மாவடி ஐங்சன், அக்கரைப்பற்று - 06.
விலை, தனி இதழ் ரூபா 60/=

ஓவியத்தேடல்

'கடந்தகாலமும் கழிவிரக்கமும்' என்ற தலைப்பில் மு.கனகசபையின் ஓவியங்களின் தொகுப்புக் காட்சி என்பதற்கான சிறு கையேடு ஒன்றைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கடந்த வருடம் ஒக்டோபர் 15, 16, 17, 18 திகதிகளில் மு.கனகசபையின் ஓவியக் கண்காட்சி யாழ் பல்கலைக்கழக நூலகக் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. அத்தருணத்தில் தான் இந்தக் கையேடு வெளியிடப்பட்டது.

ஓவியர் கனகசபையின் வாக்குமூலமாக பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது கவனத்திற்குரியது அதில்,

"என்னைப் பொறுத்தவரையில் நானே எனது படைப்புக்களின் சொந்தக்காரன். அரசும் இல்லை. உதவியாளனும் இல்லை."

"சமூகத்தில் தற்போது கலைக்கான இடம் அருகிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. கலை, கலை உணர்வுடன் அல்லாமல் கலை சாராத சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகவும் அந்தஸ்த்து, கௌரவம் என்பவற்றுக்காகவும் படைக்கப்படுகிறது."

"மேலைத்தேயத்தவர்கள் படைப்பில் அதன் நயம், ஆளுமை, நுகர்மைத்தன்மை என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு, படைப்பின் விலையை மதிப்பவர்களாக இருக்க, உள்ளூர் நுகர்வோர் உங்களின் நினைவாக உங்கள் படங்களைத் தருவீர்களா என்று கேட்கிறார்கள்."

இவை ஓவியர் கனகசபையின் வாக்குமூலம் மட்டுமல்ல நமது கலைச்சூழல் பற்றிய ஒரு விசாரணைக்கான மூலங்கள் கூட. ஓவியரின் மாட்டுவண்டிச் சவாரி, மழை, கதிர்காம யாத்திரை, கலியாண ஊர்வலம் போன்ற ஓவியங்களின் காட்சி ரூபங்களை தரிசிக்கவும் கையேடு எம்மை அழைத்துச் செல்கிறது. பா.அகிலன் ஓவியர் கனகசபையைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஓவிய வழி நுட்பம்சார் பயணத்துக்கான பாதையைக் காட்டுகின்றார்.

எது கௌரவம்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் சில மாதங்களுக்கு முன்பு “யாழ்ப்பாண அகராதி” வெளியீடு வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. இவ்விழாவுக்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்து அறிஞர் இரா.இளங்குமரனார் வந்து சென்றார்.

தமிழ்நாட்டில் இவர் பல்வேறு விருதுகள்மூலம் கௌரவிக்கப்பட்டார். நல்லாசிரியர் விருது (1978), திரு.வி.க.விருது (1994), பெரியார் விருது (1997), சிறந்த தமிழறிஞர் விருது (2006) உட்பட்ட 25க்கும் மேற்பட்ட விருதுகள் பெற்றுள்ளார்.

1930 களில் பிறந்த கிருஷ்ணன் என்ற இயற்பெயருக்கு சொந்தக்காரர் தான் இரா.இளங்குமரனார். இவர் 1946இல் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறைவுபெற்று பள்ளி ஆசிரியராக வாழ்க்கையை தொடங்கியவர். ஆனால் தமிழ் மீது கொண்ட காதலால் தொடர்ந்த கற்று வந்தார். பல்வேறு நூல்களை எழுதிவந்தார்.

சுமார் 350க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் எழுதியுள்ளார். தனித்தமிழ் தீவிர பக்தர். ஆனால் அதற்கு நிறைய உழைப்பு வழங்க சந்தோஷமாக உள்ளார்.

பள்ளிக்கல்வி ஆசிரியராகப் பல நிலைகளில் பணியாற்றி பின்பு பல்கலைக்கழகப் பணியிலும் சேர்த்தார். அந்தளவிற்கு அவர் தகுதியை புலமையை மதித்து உள்வாங்கும் பல்கலைக் கழகச் சூழல் தமிழ்நாட்டில் உள்ளது. பல்கலைக்கழகங்களினது தனியுரிமையும், தமிழ்நாட்டுச் சூழல் என்ற கருத்தியலும் அதற்கு ஆதாரங்களாக அமைந்தன. ஆனால் ஈழத்தில் அத்தகைய சூழல் இல்லை. இருந்திருந்தால் பல்வேறு ஆளுமைகள் முழுமையாக உள்வாங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப் பட்டிருப்பார்கள். ஒரு சாதாரண பள்ளி ஆசிரியா கூட உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் தமது புலமையால் உயர்வு பெறமுடியும் என்பதற்கான பின்புலம் உறுதியாக இருந்திருக்கும்.

ஜெயகாந்தன்

1994 களில் “காந்தன்” என்கிற முப்பருவ இலக்கியத் திறனாய்விதழ் வெளிவந்தது. இது ஒரு இதழுடன் நின்றுவிட்டது இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் மீரா, பாலா, தி.சு.நடராசன் அகியோர் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

முதல் இதழ் கனதியாக இருந்தது. வாசிப்பும்தேடலும் உள்ள வாசகருக்கு பல வாயில்கள் திறக்கப்பட்டன. கா.செல்லப்பன் எழுதிய “ஜெயகாந்தனின் புதினங்களில் கிழக்கு - மேற்குச் சங்கமம்” என்ற கட்டுரை இந்த இதழில் தான் இடம்பெற்றது. பின்னர் இக்கட்டுரை, “ஜெயகாந்தனின் இலக்கியத் தடம்” என்னும் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றிருந்தது.

ஜெயகாந்தனின் “பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தியில்” மாக்கிம் கார்க்கியின் அன்னை (தாய்) என்ற புதினத்தின் தாக்கத்தையும் அதன் இந்திய வடிவத்தையும் காணலாம். இது பற்றி அவரே தன் முன்னுரையில் கூறுகிறார். இந்தக் கதை என் மனதில் தோன்றிய காலத்தில் நான் மக்கிம் கார்க்கியின் “அன்னை” எனும் நாவலைப் படித்தேன். அதன் சாயலும் சாயமும் சாரமும் உண்டு. பெருமையும் உண்டு. மாக்கிம் கார்க்கியைப் படித்திராவிட்டால் இந்தக் கதை மட்டுமல்ல, எனது எத்தனையோ கதைகளிற் பல அவை இன்று இருக்கிற மாதிரி அமைந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. இந்தக் கதையிலும் ஒரு இளைஞன் சமுதாயப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும் பொழுது சாதாரணத்தாய் எப்படி ஒரு வீரத்தாயாக உருவாகிறாள் என்பது தான் பேசப்படுகிறது.

மொத்தத்தில் செல்லப்பன் கட்டுரை, ஜெயகாந்தன் குறித்து நாம் இன்னும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு முக்கியமான கட்டுரை.

தேடிப் படிப்போம், ஆழ்ந்து சிந்திப்போம்.

அஞ்சலி

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களின் கடைசிக் கொழுந்து சிட்டி என்கிற பெ.கோ.சுந்தரராஜன். இவர் தனது 97ஆம் வயதில் காலமானார்.

புனைகதை இலக்கிய வரலாறு பற்றிய தேடலிலும் ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபடக்கூடிய எவருக்கும் சிட்டியும் சிவபாதசுந்தரமும் இணைந்து எழுதிய நாவல் வரலாறும், சிறுகதை வரலாறும் முக்கியம். இன்னும் பல காலம் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தேடும் நூல்களாக இருக்கும். நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வில் இந்நூல்களை புறந்தள்ளிவிட முடியாது.

சோ.சிவபாதசுந்தரம் நம்மவர்(ஈழம்) இரட்டையர்கள் என்று பெயர் பெருமளவிற்கு சிட்டியுடன் இணைந்து பணியாற்றியவர். இன்று சிட்டி நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுவிட்டார். ஆனால் அவர் எழுதிய நூல்கள் அவரது பெயரை நிலைநிறுத்தும்.

அடுத்து சுரதா என்ற கவிஞரும் 2006 யுன் மாதம் 20இல் காலமாகிவிட்டார். ‘உவமைக் கவிஞர்’ என்ற அடைமொழிக்கு சொந்தக் காரர் ‘சுப்புரத்தின தாசன்’ எனப் பாரதி தாசனின் இயற்பெயர் முதலெழுத்துக்களையும்

தாசன் என்பதன் முதலெழுத்தையும் சேர்த்து ‘சுரதா’ எனப் புனைபெயர் சூட்டிக்கொண்டவர் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இப்பெயர் -சுரதா-கொண்டே அழைக்கப்பட்டவர்.

கவியரங்குகளை கொண்டாட்டமாக வெகு சிறப்பாக நடத்தி வெற்றி கண்டவர். படகுக் கவியரங்கம், கப்பல் கவியரங்கம், விமானக் கவியரங்கம் முதலியவை மூலம் கவியரங்க நிகழ்த்துதலில் புதுப் பாணிகளை ஏற்படுத்தியவர்.

சுரதா பல திரைப்படங்களுக்கும் பாடல், வசனம் கூட எழுதியுள்ளார். வெண்கல நாதம் போன்ற குரல் படைத்த சீர்காழி கோவிந்தராஜனின் குரலில் ஒலிக்கும் “அமுதும் தேனும் எதற்கு, நீ அருகினில் இருக்கையிலே எனக்கு”

“ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையடா, ஆறடி நிலமே சொந்தமடா” போன்ற பாடல்களையும், “விண்ணுக்கு மேலாடை பருவ மழை மேகம்” என்ற சவுந்தரராஜன், சுசீலா பாடிய பாடல்களையும் மறக்க முடியுமா? அப்பாடல் வரிகளுக்கு சொந்தக் காரரைத்தான் மறக்க முடியுமா?

நிழல்

புல் ஒன்று தன்மேல் படர்ந்த நிழலைப் பார்த்து எரிச்சலுடன் சொன்னது என்னாச்சு உனக்கு? ஏன் இப்படி அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் அலைந்துகொண்டே இருக்கின்றாய். உன்னால் ரொம்பத் தொந்தரவாய் இருக்கு.

நிழல், அமைதியாகப் பதில் சொன்னது அசைவது நானில்லை. கொஞ்சம் நிமிர்ந்து பார். சூரியனுக்கும் பரிக்குமிடையே ஒரு மரம் இருக்கிறது. அந்த மரம் காற்றில் அசைந்தாடுவதால் தான், வேறுவழியில்லாமல் நானும் அசையவேண்டி இருக்கிறது.

இதைக்கேட்ட புல் சந்தேகமாக நிமிர்ந்துபார்த்து, அங்கிருந்த மரத்தைக் கண்டது. அட்டா என்னைவிட மிகப் பெரிய புல் ஒன்று இங்கிருக்கிறதே என்று ஆச்சரியத்துடன் கூவியது. அதன்பின் அந்தப் புல் அதிகம் பேசாது அமைதியாகி விட்டது

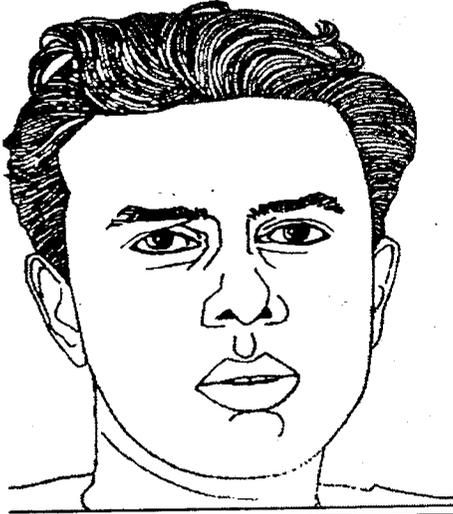
தொகுப்பு : கே.கே

முன்னோடி

புதுமைப்பித்தன்

தெ.மதுகுதனன்

தமிழில் புதுமைப்பித்தன்
எனும் கதைசொல்லி!

“ ஸ்டோர் குமாஸ்தா ராமன்,
சீனிமா நடிகை சீதம்மாள்,
பேரம் பேசும் பிரம்மநாயகம்,
இத்தியாதீ நபர்களை நாள்
தவறாமல் பார்த்துக்
கொண்டிருந்து வீட்டு இவர்களது
வாழ்வுக்கு இடமளிக்காமல்,
காதல் கத்தரிக்காய் பண்ணிக்
கொண்டிருப்பது போன்ற
அனுபவத்திற்கு நேர் முரணான
வீவகாரம் வேறு ஒன்றுமில்லை.
நடைமுறை வீவகாரங்களைப்
பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக்
குறைச்சல் எதுவுமில்லை ”

“பொதுவா என்னுடைய கதைகள் உலகத்திற்கு உபதேசம் செய்து உய்விக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல. பிற்கால நல்வாழ்விற்கு செளகரியம் பண்ணி வைக்கும் இன்கூரன்ஸ் ஏற்பாடும் அல்ல. எனக்குப் பிடிக்கிறவர்களையும் பிடிக்காதவர்களையும் கிண்டல் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். சிலர் என்னோடு சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் கோபிக்கிறார்கள். இவர்கள் கோபிக்கக் கோபிக்கத்தான் அவர்களை இன்னும் இன்னும் கோபிக்க வைத்து, முகம் சிவப்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசையாகயிருக்கின்றது.”

இவ்வாறு தன்னைத் தமிழ்ச்சூழலில் அடையாளப் படுத்திக் கொண்டவர் சொ.விருத்தாசலம் என்ற புதுமைப்பித்தன் (1906 - 1948) இவர் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் புதுமைப்பித்தனாகவே நன்கு அறிமுகமானார்.

“ஒருவர் என்னுடைய புனைபெயரை வைத்துக் கொண்டு என்னை விமரிசனம் செய்தார். பித்தமும், இடையிடையே புதுமையும் காணப்படும் என்றார். வாஸ்தவம்தான். பித்தா, பிறைகுடி, பெருமானே என்ற உருவகத்தில் பொதிந்துள்ள உன்மத்த விகற்பங்களை அவர் குறிப்பிடுகிறார் என்று பொருள் கொண்டு, அவ்வளவும் நமக்குண்டு என ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவரவர் மனசுக்குகந்த ரீதியில் இருப்பவைகளே புதுமை எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. நான் பொருள் பித்தன்தான். அதுவே புதுமை. என் கதைகளில் புதுமை அதுதான்” என கூறிச் செல்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து தமிழ்ப் புனைகதை மரபில் பாய்ச்சல்கள் நிகழ்த்திக் காட்டியவர். தமிழில் சிறுகதை அறிமுகமாகித் “தமிழ்ச் சிறுகதை” என தனித்து வகைமைப் படுத்தி நோக்குவதற்கான வளங்களைக் கொடுத்தவர். சமகால எழுத்தாளர்களைத் தவிர்த்து, பிந்தய தலைமுறை எழுத்தாளர்களிடம் கணிசமான தாக்கம் செலுத்தியிருப்பவர். சம காலத்தில் வெளிப்படும் கதை சொல்லல் மரபுக்கு - எடுத்துரைப்புக்கு மூலக்கூறுகள் புதுமைப் பித்தனின் எழுத்துக்களில் விரவிக் கிடக்கிறது.

தமிழில் பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், அ.மாதவையா போன்றோரால் தொடங்கிவைக்கப்பட்டு மெல்ல மெல்ல வளர்ந்த சிறுகதை, புதுமைப்பித்தனால் தனிச்சிறப்புக்குரிய எழுத்தாக்கப்படும் முறைமையாகத் தோற்று வித்து வளர்க்கப்பட்டது. தமிழில் சிறுகதை பூரண வடிவம் பெற்றது. இதைச் சிறப்பாகத் தன் பங்குக்கு “மணிக்கொடி” முன்னெடுத்தது. இக்காலத்தில்தான் சிறுகதைக்கு இலக்கிய அந்தஸ்த்தும் ஏற்பட்டது.

இதனைப் புதுமைப்பித்தன் “வாழ்வுக்குப் பொருள் கொடுப்பதுதான் கலை. சிறுகதை வாழ்வின் பல சூட்சுமங்களையும் எழுத்தில் நிர்மாணித்துக் காண்பித்தது. ‘பரமசிவன் வந்து வந்து வரம் கொடுத்துப் போவார். பதிவிரதைக்கு இன்னல் வரும், பழையபடி நீளும்’ என்றிருந்த நிலைமை மாறி, நிலாவும், காதலும் கதாநாயகனுமாகச் சோபித்த சிறுகதைகள் வாழ்வை, உண்மையை நேர் நின்று நோக்க ஆரம்பித்தன” என்பார்.

ஐரோப்பிய ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயமும் தமிழ்இலக்கியப் பரிச்சயமும் கொண்டவராகவும் அவற்றின் வீரிய வளங்களை சுவீகரித்துக் கொண்டவராகவும் வெளிப்பட்டார். இதுவரையான

தமிழ்ச் சூழலில் கதையென வழங்கிய ஒருவகை எழுத்துதல் முறையில் வித்தியாசங்களையும் மாறுதல்களையும் கொண்டு வந்தார்.

“என் கதைகளில் எதையாவது குறிப்பிட்டு அது பிறந்த விதத்தைச் சொல்லுவது என்றால் ரிஷிமூலம், நதிமூலம் காண்கிற மாதிரித்தான். சில ஆபாச வேட்கையில் பிறந்திருக்கலாம். வேறு சில குரோத புத்தியின் விளைவாகப் பிறந்திருக்கலாம். சில, அவை சுமக்கும் பொருளுக்குச் சற்றும் சம்பந்தமேயில்லாத ஒரு காரியம் கைகூடாதபோது எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.”

“என் கதைகளில் தராதரத்தைப் பற்றி எரிந்த கட்சி, எரியாத கட்சி ஆடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் பலர் இலக்கியத்தில் இன்னதுதான் சொல்ல வேண்டும். இன்னது சொல்லக்கூடாது என ஒரு தத்துவமிருப்பதாகவும், அதை ஆதரித்துப் பேசுவதாகவும் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருக்கலாம். உண்மை அதுவல்ல. சுமார் இரு நூறு வருஷங்களாக ஒருவிதமான சீலைப்பேன் வாழ்வு நடத்தி விட்டோம். சில விஷயங்களை நேர் நோக்கில் பார்க்கவும் கூசுகிறோம். அதனால் தான் இப்படிச் சக்கர வட்டமாகச் சுற்றி வளைத்துச் சப்பைக் கட்டுக் கட்டுகிறோம். குரூரமே அவதாரமான ராவணனையும், ரத்தக் களரியையும், மனக் குரூரங்களையும் விக்ற்பங்களையும் உண்டாக்க இடமிருக்குமேயானால் ஏழை விபச்சாரியின் ஜீவனோபாயத்தை வர்ணிப்பதாலா சமூகத்தின் தெம்பு இற்றுப் போகப் போகிறது? இற்றுப் போனது எப்படிப் பார்த்தாலும் நிற்கப்போகிறதா? மேலும், இலக்கிய மென்பது மன அவசத்தின் எழுச்சி தானே? நாலு திசையிலும் ஸ்டோர் குமாஸ்தா ராமன், சினிமா நடிகை சீதம்மாள், பேரம் பேசும் பிரம்மநாயகம். இந்தியாதி நபர்கள் நாள் தவறாமல்

பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு இவர்களது வாழ்வுக்கு இடமளிக்காமல், காதல் கத்தரிக் காய் பண்ணிக் கொண்டிருப்பது போன்ற அனுபவத்திற்கு நேர் முரணான விவகாரம் வேறு ஒன்றுமில்லை. நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக் குறைச்சல் எதுவு மில்லை.”

இவ்வாறு புதுமைப்பித்தன் எழுத்து பற்றிய முன் தீர்மானத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு முழு வீச்சோடு எழுத்து என்கிற செயல்முறையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். மொழியின் தீவிரச் சாத்தியப்பாடுகளை புரிந்து கொண்டு தனது கதை சொல்லல் மரபை உருவாக்கிக் கொண்டார். இதனாலேயே இவரது கதைகளில் புதுமையும் பித்தமும் சாத்தியப்பட்டது. மொழி, நடை பற்றிய ஏற்கனவே உள்ள கருத்தாக்கங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தி மாற்றியமைக்கும் விதத்தில் தனது எழுத்துத் தன்மையும் செயற்பாட்டை வடிவமைத்துக் கொண்டார். வேறுயாரும் செய்யாத காரியங்களை - சொல்லாத விஷயங்களைச் சொல்பவராகப் புதுமைப்பித்தன் வருகிறார்.

“கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவிச் தாவிச் செல்லும் நடை ஒன்றை நான் அமைத்தேன். அது நானாக எனக்கு வகுத்துக்கொண்ட ஒரு பாதை. அது தமிழ்ப்பண்புக்கு முற்றிலும் புதிது. அதைக் கையாண்ட நானும் கல்வி கற்றதன் விளைவாகப் பாஷைக்குப் புதிது. இதனால், பலர் நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்பது பற்றிக் குழம்பினார்கள். சிலர் நீங்கள் எழுதுவது பொதஜனங்களுக்குப் ‘புரியாது’ என்று சொல்லி அனுதாபப் பட்டார்கள். அந்தமுறை நல்லதா? கருத்து ஒட்டத்திற்கு வசதி செய்வதா என்பதை அதே முறையில் பலர் எழுதிய பின்புதான் முடிவு கட்ட முடியும்.

“அந்த முறையை நானும் சிறிது காலத் திற்குப் பிறகு கைவிட்டு விட்டேன். காரணம் அது செளகரியக் குறைவுள்ள சாதனம் என்பதற்காக அல்ல. எனக்குப் பல முறைகளில் கதை களைப்

பின்னிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால், அதைக் கைவிட்டு வேறு வழிகளைப் பின்பற்றினேன்.”

இவ்வாறு புதுமைப்பித்தன் தான் எழுதும் கதைகளின் மொழிநடை பற்றி சொல்லும் பின்புலத்தை நாம் உன்னிப்பாக நோக்க வேண்டும். நடை பற்றிய சிந்தனை, தேடல் இலக்கியப் பண்பு கொண்டதாக இருப்பதைக் காணலாம். பல முறைகளில் கதை பின்னிப்பார்க்கும் போது அது அதற்குரிய கதையாடல் வழி கிளம்பும் மொழிநடை சாத்தியமாகிறது. இதில் புதுமைப்பித்தன் பிரக்கை பூர்வமாக இருந்து செயற்பட்டுள்ளார். இதனை இன்னொரு தளத்திலும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

புதுமைப்பித்தனின் ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு பிரத்தியேகமான மொழி அமைப்பில் கட்டமைக்கும் போக்கு உள்ளது. இதை யதார்த்தம், எதிர் - யதார்த்தம், சொல்லு தலில் உள்ள கிண்டல் எனப் பிரித்தறிய முடியும்.

“இந்தக் கதைகள் யாவும் கலை உதாரண த்துக்கு என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு செய்த சேவையல்ல. இவை யாவும் கதைகள், உலகை உய்விக்கும் நோக்கமோ, கலையை எருவிட்டு செழிக்கச் செய்யும் நோக்கமோ எனக்கோ என் கதைகளுக்கோ சற்றும் கிடையாது. நான் கேட்டது, கண்டது, கனவு கண்டது, காண விரும்பியது, காண விரும்பாதது ஆகிய சம்பவக் கோவைகள் தாம் இவை. பொதுவான நான் கதை எழுதுவதன் நோக்கம் கலை வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு நினைப்பில் பிறந்ததல்ல” என்பார்.

புதுமைப்பித்தன் தான் புரிந்து கொண்ட கலைப்பிரக்கை வழியேதான் தமிழில் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வகைமை வளருவதற்குப் புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமை விகசிப்பு தக்க தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது. வளர்த்துச் சென்றுள்ளது.

கூர்மையான விமரிசன நோக்கு, எதையும் கதைப்பொருளாக்க முடியும் என்ற துணிவு, சாதாரண நிகழ்வுகள், மாந்தர்கள் யாவும் இவரது பார்வையில் முக்கியமானவையாகிவிடுகின்றன. எப்போதும் வாழ்க்கையோடு முரண்டு பிடித்த உளத்திறனும் சிந்தனைப் பாங்கும் இவரது எழுத்தாளுமையைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கசப்புக் கலந்த சிரிப்பு, நம்பிக்கை வறட்சிக் கொள்கை - கட்சி - சமூக முன்னேற்றம் பற்றிய அவநம்பிக்கை, பெண்கள், குழந்தைகள், நாகரிக வாழ்வால் நசுக்கப்பட்டவர்கள், ஏகாந்திகள், பரதேசிகள், நாடோடிகள், சித்தர்கள் ஆகியோர் மீது கொண்ட பற்று. மேற்கத்திய அறிவியல் தர்க்கம், நாத்திகம் பற்றிய கேள்வி, மனங்களின் விசித்திர விபரீத ஓட்டங்கள் பற்றிய புரிதல், சமூகக் கொதிப்பு, மனிதர்கள் மீதான வெறுப்பு போன்றவை புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் கேலியும் கிண்டலும் வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் வெளிப்படுபவை. தேர்ந்த சொற்கள் மூலம் தமக்குப் பிடித்தவர்களையும் பிடிக்காதவர்களையும் கேலி செய்வார். இதற்காக பகடி செய்யும் பாத்திர உருவாக்கத்தின்போது, இன்னொருவரின் பேச்சாகி விடுகிறார். இதுவே புதுமைப்பித்தனின் தனிச்சிறப்பு எனக் கூறலாம். புதுமைப்பித்தனின் நடை என்று தனித்து அடையாளம் காட்டக்கூடிய அளவுக்கு வீரியமும் ஆழமும் விரிவும் கொண்டவை.

புதுமைப்பித்தன் மறைந்த பின்பும் ஐம்பதாண்டுகளைக் கடந்தும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புதுமைப் பித்தனின் இடம் மேலும் உறுதிப்படவே செய்கிறது. இக்காலத்திலும் புதுமைப்பித்தன் உயிர்ப்புடன் இயங்கக் கூடிய அளவுக்குத் தன்னளவில் பன்முகச் சாத்தியங்களைக் கொண்டிருப்பவர். அவரளவுக்குத் தம் காலத்தின் தமிழர் வாழ்வியலின் பல்பரிமாணங்களையும் அனுபவங்களையும் புதுமைகளையும் படைப்புத் தளத்திலும் சிந்தனைத் தளத்திலும் புகுத்தியோர் வேறு யாருமில்லை என்றே கூறலாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் சொல்லுதலின் மொழியை தன்னால் இயன்றவரை புதுமையாக்கம் செய்து, யதார்த்த வகை எழுத்துக்குப் புதிய கதை சொல்லல் போக்கைக் கொண்டுவந்து நுட்பமாக எதிர் - எதார்த்த போக்கின் புனைகதை மரபு தோற்றுவிப்புக்கும் புதுமைப்பித்தன் காரணமாகின்றார். இந்தப் போக்குத்தான் தொடர்ந்து தமிழின் கதை சொல்லியை, அடுத்தடுத்த வித்தியாசமான கதை சொல்லல் முறைக்கு நகர்த்துகிறது. புதிய எழுத்து செயல்பாடு தோற்றுவிக்கப் படுகிறது.

“தமிழில் இல்லாததில்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டு தங்கள் சோம்பேறித்தனத்தை மறைத்துத் திரியும் போலிகள் மீது புதுமைப் பித்தனுக்கு அளவற்ற ஆத்திரம். இப்பொழுது இலக்கியத்தின் பெயரால் நடக்கும் ஆராய்ச்சிகள் முதல் குரங்கு தமிழனாகத் தான் மாறியதா? என்பது முதல், கம்பன் சைவமா, வைணவனா, தமிழ் எழுத்துக்கள் ஓம் என்ற முட்டையை உடைத்துக்கொண்டு வெளிவந்த வரலாறு வரையிலுள்ள, இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான ‘அதாண்டுகளை’ எல்லாம் அப்படியே முட்டைகட்டி வைத்து விட்டு இலக்கியத்தை அனுபவிக்கும் முறையை உணர்த்த முன்வர வேண்டும்” என்பார்.

புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனை, தேடல், சமூகம், இலக்கியம் பற்றிய அவரது புரிதல், விமரிசன நோக்குகள் யாவும் இன்னும் ஐப்பது ஆண்டுகளின் பின்பும் இக்காலப் போக்குகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு எச்சரிக்கை செய்யும் எதிர்காலவியல் நோக்கு சார்ந்த வையே. இவரது புதுமையும் பித்தும் தமிழ்ச்சமூகத்தின், தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் சகல தளங்களையும் ஊடறுத்து கிண்டிக் கிளறிப்பார்க்கும் துணிந்த மனநிலையின் வெளிப்பாடே.

நவீன தமிழிலக்கியப் பயில்வில் புதுமைப் பித்தன் பயில்வும் தவிர்க்க முடியாது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன தமிழ் பிரக்ஞையின் - தமிழ்ப் புனைகதையின் புதிய கதைசொல்லி புதுமைப்பித்தன் எனில் மிகையல்ல.

புதுமைப் பீத்தனின் சாபவீமோசனம்

* டாக்டர் : கா.செல்லப்பன்

எப்படி காப்பியம் பழைய உலகின் உண்மையான இலக்கிய வகையாக ஒளிர்ந்ததோ, எப்படி புதினம் முதலாளித்துவம் மேலோங்கிய புதிய உலகின் உண்மையான இலக்கிய வகையாக மலர்ந்ததோ, அப்படி சிறுகதை, இன்றைய அவசரமான அரைகுறையான வாழ்வின் வெளிப்பாடாக விளங்குகிறது. இதன் பொருள் சிறுகதை அரைகுறை வாழ்வின் அரைகுறை வெளிப்பாடு என்பதன்று. சிறு கதைகள், வாழ்வின் அகன்ற தன்மைக்கு முதலாமிடம் தராமல், வாழ்வைச் சிறுசிறு கீற்றுக்களாக்கி, ஆனால் அந்தக் கீறல்களின் மூலம் ஒருவகை முழுமையை உணர்த்துகின்றன. அகன்ற வாழ்வினை அப்படியே காட்டாவிட்டாலும், அதன் உயிர்ப்பை, சின்னஞ்சிறு கீறல்கள் மூலம், சின்னஞ்சிறு திவலைகளாகக் காட்டுகின்றன. புதுமைப்பித்தன் சொற்களில் சொன்னால், சிறுகதை ஒரு சாளரம். திருவள்ளுவ மாலையின் ஒரு பாட்டு, திணையளவு பனித்துளி பணையளவு பொருளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்று குறளைப்பற்றிக் கூறுகிறது. அது ஒரு வகையில் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வகைக்கே பொதுவாகப் பொருந்தும்.

ஆனால் சிறுகதையின் தனித்தன்மை அதன் குறுகிய அளவில் இல்லை. அதன் ஒருமையான, எளிமையான நோக்கில் உள்ளது என்பர், இவ்வகையை வளர்த்த மேலைநாட்டவர் வாழ்வின் முரண்பாடுகள் நிறைந்த கோணல் மானலான சந்தத்தை அங்கு கேட்க முடிகிறது. அங்கே தெளிவான எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு இருப்பதில்லை. கதைகளின் நோக்கு, வளர்ச்சி நோக்கியதில்லை. ஒரு புதிய நெகிழ்ச்சியையும் பார்வையையும் தருவதே. இவற்றின் முன்னோடியை இந்திய மரபில் பஞ்சதந்திரக் கதைகளில் மட்டுமன்றி, சங்கப்பாடல்களிலேயும் காணலாம்.

ரா.ஸ்ரீ.தேசிகன் இந்தத் தன்மையை ரஸம் பிறழாத தன்மையொன்று குறிக்கிறார். “ராகத்தைப் போலவே சிறுகதை விஷயத்திலும் சர்வ யாக்கிரதையாகப் பழக வேண்டும். சிறுகதையில் ஒரு ரஸந்தான் நரம்பு போல ஊடுருவி ஓட வேண்டும். கதையைப் படித்து முடித்து விட்டால் ஒரு பாவந்தான் மனதில் நிற்கவேண்டும். கதை ஓர் ஒருமை எண்ணத்திலோ, நிகழ்ச்சியிலோ, நோக்கத்திலோ, அல்லது சூழ்நிலையிலோ இருக்கவேண்டும். அநேக வருஷங்களை உள்ளடக்கி வைத்துக்கொள்ளலாம் ஒரு கதை. ஆனால் அநேக வருஷ சம்பவங்கள் ஒரு ரஸத்தையே தொட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும். உதாரணமாக, மாபஸான் எழுதிய ‘லாபருரே’ என்ற கதையை எடுத்துக்கொள்வோம். அது வெகுநாள் நீண்ட சோக நாடகத்தைச் சித்தரிக்கின்ற ஒரு கதை. ஆனால் அதனுடைய ஒருமை அனுவளவும் மாறவில்லை.” அதன் கருப்பொருளைப் பற்றியும் அவரே கூறுகிறார். “ஒரு கண்சிமிட்டல், ஒரு நடைவீச்சு, தியாகம், வீரம், காதல் - எல்லா அனுவளங்களும், எல்லா ரஸங்களுமே கதையின் எல்லைக்கு உட்பட்ட விஷயங்களாகும். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து அனந்தமான தந்திகள் அடங்கிய வாழ்க்கை வீணையில் ஒரு தந்தியைப் பேச வைப்பதுதான் சிறுகதை. என்ன, கதைக்கு லட்சணம் கூறப்புகுந்து கவிதையின் லட்சணமல்லவா கூறப்படுகிறது என்று சிலர் கருதலாம்.

தமிழில் சிறுகதை வரலாற்றை, புதுமைப்பித்தனே முன்று சட்டங்களாகப் பகுத்துள்ளார். “செல்வக்கேசவராய முதலியார் காலத்திலிருந்து வ.வே.சு.ஐயர் காலத்தைச் சோதனைக் காலமாகக் காட்டிவிட்டு, வ.வே.சு. வை தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதா எனக் குறிக்கிறார். இக்காலகட்டத்தில்தான் மாதவையா, பாரதி, ராமானுஜலு நாயுடு போன்றவர்களும் கதை எழுதினர் எனக் குறிக்கிறார். 1930ம் ஆண்டுக்குப் பின் உப்புச்சத்தியாக்கிரகத்தின் இலக்கிய

ஆனி - ஆடி : 2006

அலையாக ஏற்பட்ட புதுவேகத்தில் கல்கியும் கொனஷ்டையும் சிரிக்கச் சிரிக்க வைக்க எழுதிய சிறுகதைகள் மூன்றாவது பாகத்தின் முதற்பகுதி. இதில் கலையம்சம் மிகுதி. இந்த ஹால்டய் யுகத்தின் வேகம் ஒருங்கும் நிலையில்லாதான் இன்னும் ஒரு பேரலை எழுந்தது. அதில்தான் சிறுகதை தமிழிலில் புரண வடிவம் பெற்றது. இதைச் சிறப்பாக 'மணிக்கொடியுகம்' என்று சொல்ல வேண்டும். இக்காலத்தில்தான் சிறுகதைக்கு இலக்கிய அந்தஸ்த்து ஏற்பட்டது" எனக் குறிக்கிறார். அப்போதுதான், பிச்சமுர்த்தி, கு.ப.ரா., பி.எஸ்.ராமையா, சிதம்பர சுப்பிரமணியம் முதலியோரும் தானும் கதை எழுத ஆரம்பித்ததாக அவரே குறிக்கிறார்.

'வாழ்வுக்குப் பொருள் கொடுப்பதுதான் கலை' எனக் கரதிய புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் சராசரி வாழ்வின் உண்மையை, நிதர்சனத்தைத் தரிசனமாக்கிக் காட்டுகின்றன. மனிதனின் சிறுமைகளையும், வெறுமைகளையும் உள்ளத்தொலியால் உணர்ந்து, வாக்கினிலே ஒளிபெற்று, வாழ்வுச் சிதறல்களாக வார்த்தவர். அவர் கதைகளில் சோகமும், நகைச்சுவையும் இரண்டறக் கலப்பதைக் காண்கிறோம். கசப்பான சிரிப்பு, அவருக்குக் கைவந்தகலை. அவர். ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், மாபசான், செக்காவ், ஹீயூசோ, ஓ ஹெனரி, போ, போவில் சகோதரர்கள் போன்ற மேல் நாட்டுப் படைப்பாளர்களை நன்கு படித்து அவர்களது உத்திகளையும் நெறிகளையும் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டவர்.

அவருடைய கதைகளில் வாழ்வுச் சோகத்தினூடே ஆழ்ந்த மனிதநேயம் மிளிர்வதைக் காணலாம். வாழ்வின் புனிதத்துவத்தைக் காட்டும் அவரது புதுமைப்பித்தில், பழமையின் நிழலில்லாமல் இல்லை. பல புராணக் கதைகளை இன்றைய வாழ்வின் வக்கிரிப்புக்களைக், கோணல் மாணல்களைக் காட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த உத்தியை ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், போவில் சகோதரர்களிடமிருந்து அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், யுலிஸில் காப்பியத் தளத்தில் டப்ளின் வாழ்வைப் பார்க்கும்போது, பழைமை புதுமைக்கு ஒரு பொலிவைத் தருகிறது. ஆனால் புதுமைப்பித்தனில் பழைமை, புதுமையால் ஒரு வகை மனித அர்த்தத்தைப் பெறுகிறது. பழைய புராணியங்களை வாழ்வோடு சம்பந்தப்படுத்தும்போது அவற்றையும் வம்புக்கிழுப்பதோடு, அவற்றுக்குப் புதுவடிவங்கள் தருகிறார். இந்த நிலையில் அவர் புராணிய உடைப்பு, புராணியத்துக்கு மனிதப்பொருள் தருதல் (Humanisation of myths) ஆகியவற்றைச் செய்வதாகத் தெரிகிறது. அவரது "கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்", "புதிய நந்தனார்", "சாபவிமோசனம்" ஆகிய கதைகள் இந்தப் பார்வைக்கு எடுத்துக்காட்டு. அவற்றுள் சாபவிமோசனத்தைச் சற்று விரிவாகக் காண்கிறோம்.

ராமன் திருவடிகள் பட்டு, கல் உயிர் பெற்றதாக ராமாயணம் சொல்கிறது. அதைக் காட்டிவிட்டு, ராமனிடமே மனிதநீயம் கெட்டதால், உயிர் மறுபடியும் கல்லானதை முடிவாக்கிக் காட்டுகிறது, இக்கதை. கதையின் முதல்வரியே, கதையின் முதலையும் முடிவையும், ஒரு சேரக் காட்டுகிறது. "சாலையிலே ஒரு கற்சிவை. அந்தச் சிலைக்குள் ஒளிரும் மனித உணர்வு, கலைஞனின் கனவில் கருவானதல்ல; வாழ்வின் உண்மையில், சாபத்தில் பிறந்தது" எனக்கூறி 'அவன்தான் அகலிகை' என்று அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். இவள் இயற்கையின் காவலில் இருக்கிறாள். பிறகு ஊழிகள் பல, கதையில் (ஏன் புராணத்திலும்தான்) துணைகள் போலக் கடக்க விசுவாமித்திரனோடு இராமன் நடக்க அவன் திருவடிகள் பட்டு, அவன் உயிர்த்தெழு ஞானதிருஷ்டியில் தருமத்தை உணர்ந்த ராமன் அவளைப் பெற்றான். அடுத்துவரும் வாழ்க்கையில் கோதமன் அவளைப் பரிபூரணமாக ஏற்றான். அவள் மனத்தில் ஒரு மதில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. யாரைப் பார்த்தாலும் இந்திரன்போலத் தோன்றுகின்றது. சீதை அவள் மனப்பாரத்தை நீக்க வருகிறாள். ஆனால் சீதையின் துன்பம்தான் அவளை மறுபடியும் கல்லாக்குகிறது. பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து, பரதன் தீக்குளிக்க நினைக்கும்போது, "பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்" என்றாள் கைகேயி.

“மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்குச் சத்துரு” என்று கொதித்தாள் அகலிகை. அதற்குப் பிறகு சீதை அவளிடம் பேசும்போது அவள் தீக்குளிக்க நேர்ந்ததைக் கூறுகிறாள்.

“அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஓர நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றம். கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்திற்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது.

“நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகி விடப்போகிறதா, உள்ளத்தைத் தொடங்கவில்லையானால்? நிற்கட்டும்; உலகம் ஏது?” என்றாள் அகலிகை.

கோதமன், அவளது மனச்சுமையைப்போக்க குழந்தை ஒன்றை வரிக்க அவளை அணைக்க, மறுபடியும் இந்திர நாடகம் அவள் மனத்திரையில் நடக்கிறது. ஓர நுணுக்கமான யுத்தியால் அவள் பார்வைக்கு, கௌதமனே இந்திரனாகத் தோன்ற, அகலிகை மறுபடியும் கல்லாகிறாள்.

இந்தக் கதையின் சக்கர வடிவம் புராணியத் தன்மையுடையது. ஆனால் அதன் அற்புதம், மிகத் தீய ஆண்வர்க்கத்தின் கொடுமையை மிக இயல்பாகக் காட்டுவதே. ஒரு வகையில் கௌதமனும் இந்திரன்தான். ஏனென்றால் இராமன் தர்மத்தைத் தவறவிட்டதால் மனிதம் உறைந்ததைத் தான், கல்லாக்கிக் காட்டுகிறாள் அகலிகை.

இந்தக் கதையில் இயற்கை, மனித தெய்விக நாடகத்திற்கு வேலியாக விளங்குகிறது. முதலில் இயற்கை பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவியாகக் காட்சியளிக்கிறது. தூரத்திலே கங்கை சலசலக்கிறது. பிறகு சூரிய ஒளி சமயத்துவமாகக் குளுமை தருகிறது. அடுத்து சாலையோரத்தில் பூக்கள் சிரிக்கின்றன. இறுதியில் பெண்ணை கல்லாகிறாள்; துறவியின் உருவம் பனிப்பாலைவனத்தின் வழியாக நடக்கிறது. இப்படி இயற்கைக்கு மனிதப்பொருள் தருவதும் மூலப்படிவ இலக்கியப் படைப்பாளர்களின் உத்தியே. புதுமைப்பித்தனில் புராணியம், இயற்கைச் சூழலில் மனித சோகத்தின் உருவகமாக, மனித உணர்வுகளின் உண்மை ஓவியமாக மலர்கிறது.

புதுமைப்பித்தன் படைப்புக்கள் (ஐந்தினைப் பதிப்பகம்) மற்றக் குறிப்புகளும் இந்நூலி லிருந்து எடுக்கப்பட்டவையே.

இந்தக் குறிப்பில் உள்ள சிறுகதையின் வரையறை எட்கர் ஆலன் போ கூறுவதை ஒத்தது.

‘A skilful literary artist has constructed a tale. If wise, he has not fashioned his thoughts to accomodate his incidents; but having conceived, with deliberate care, a certain unique or single effect to be wrought out, he then invents such incidents, he then combines such events as may best aid him in establishing this preconceived effect. If his very initial sentence tend not to the out bringing of this effect, then he has failed in his first step. In the whole composition there should be no word written, of which the tendency, direct or indirect, is not to the one pre established design.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வுபெற்றவர். இவர் எழுதிய இந்தக் கட்டுரை “தமிழ்ச் சிறுகதை நேற்றும் - இன்றும்” எனும் தொகுப்பில் கிடம பெற்றுள்ளது.

சிறுகதை

சாயவீமோசனம்

- புதுமைப்பித்தன் -

(ராமாயண பரிசயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் (பிடிக்காமல்கூட) இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

1

சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்துபோன தசைக் கூட்டத்திலும், வீரியத்தைத் துள்ள வைக்கும் மோகன வடிவம்; ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் பதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைபடாத சோகம் - மிதந்து, பார்க்கின்றவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள்தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக, அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய்கிறது. பனி பெய்கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குத்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக - கல்லாக - கிடக்கிறாள்.

சற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று, நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை, அவனையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக்கிறது.

இன்னும் சற்றுத் தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக்கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்ததுபோல, இவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்து விட்டது. சுவரும் கரைந்தது. மிஞ்சியது திரடுதான், இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப்போலத் தென்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு. அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ!

இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு.

ஒருநாள்....

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான். என்றாலும் கொடிகளின் பசுமையும் நிழலும், இழைத்து வரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையையும் வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம்போல, இழைத்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம் போல, மிடுக்கு நடை நடந்து, எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில் 'அசைபோட்டுக் கொண்டு' நடந்து வருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசித்துவிட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், ளரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதில் திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல; அவதார சிசுக்களான ராம லக்ஷ்மணர்களே. அரக்கர் நசிவை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷ்மணன்; துரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிகிறது....

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதூகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒருநாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன போன இடத்தில் நின்று இறுகிப்போன ரத்தம் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைத் கோளமாகிறது. பிரக்ஞை வருகிறது.

கண்களை முடித் திறக்கிறாள் அகலிகை. பிரக்ஞை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே! மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வை கொடுக்க வந்த தெய்வீக புருஷன் எவன்? அந்த குழந்தையா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறாள். ராமன் ஆச்சர்யத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இவள் அகலிகை, அன்று இந்திரனுடைய மாய வேஷத்துக்கு. ஏமாறிய பேதை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக் கொண்டவள்; கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே, அதில், வலை முட்டையில் மோனத் தவங் கிடக்கும் பட்டுப் பூச்சிபோலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாதனை தீட்டிய கத்திபோல் சுருள்கின்றன. உடலிலே, கற்பகம் செய்ததுபோல் வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் கேவலத்தில்லிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முடியாதவனைப்போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுபடியும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்திற்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. ஆவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி; தர்மக்கண் கொண்டு பார்த்தது. தேளிவின் ஒளி பூண்டது. ஆனால் அநுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது; வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல் ஓடியாமல் பார்த்த வசிஷ்டனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது. புது வழியில் துணிந்து போக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரீதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது! மனசுக்கும் காரண சக்தியின் நிதானத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்துக்காக பாத்திரத்தின்மீது தண்டனை! “அம்மா!” என்று சொல்லி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரிஷிகளும், (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன்; மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தளமாகக் கொண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக் கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதூகலிக்கிறார்கள். எவ்வளவு லேசான, அன்புமயமான, துணிச்சலான உண்மை!

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக்கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும்” என்றான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை பூண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தம்பமற்றுத் திரடேறிப்போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவ கலை துவள நினைத்தது.

காட்டையின் கொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்துவிட்டன. மிதிலைக்குப் பொழுதுசாயும் பொழுதாவது போக வேண்டாமா? மணவினை, இரு கைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே.

கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. ஆவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன் நாக்கையே பொசுக்க வைத்து விட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?”

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன், அறிவுத்திறம் எல்லாம் அந்த உணர்ச்சிக் கழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

“பசிக்கிறது” என்றான் அகலிகை, குழந்தைபோல.

அருகிலிருந்த பழனத்தில் சென்று கனிவர்க்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அன்று, முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

‘அந்த மணவினை’ உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர்ப் பூத்திருந்தாலும், ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்தது தானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்ததுதானே!’ என்று கோதமனுடைய மனசு, திசைமாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக்கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்த்தாள்.

அவர்கள் மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்கு தான் ஏற்றவளா என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமனின் கவலை.

சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அயோத்தி வெளி மதில்களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடிபடாத தூரத்தில், சரபு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக் கொண்டு தர்ம விசாரம் செய்து கொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடிமீது அவள் கிடந்தால் கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்த வதியாக நம்பினான் அவன். அவளது சிற்றுதவி இல்லாவிடின் தனது தர்ம விசாரம் தவிடு பொடியாகி விடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். ஆவனை நினைத்து விட்டால், அவள் மனமும் அங்கங்களும் புதமணப் பெண்ணுடையன போலக் கனிந்துவிடும். ஆனால் அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னைப் பிறர் சந்தேகிக்காதபடி விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள். அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறி விட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்தே பேச்சும் விளையாட்டும் குடியோடிப் போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லி பாடும் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பது நாலுகோணத்திலிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக்கூட உள்ளார்ந்தம் உண்டோ என்று பதைப்பான்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

அன்று மரீசி வந்தார். முன்னொருநாள் தசீதி வந்தார், மதங்கரும் வாரணாசி செல்லும்போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப்பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கனிவும் பரிவும் இருந்த பொதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது. அதிதி உபசாரங்கள் கூட வழவி விடும்போல இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறவர்களையும் களங்கமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமே இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திரும்பியது. தர்மத்தின் வேலிகள் யாவும் மனமறிந்து செல்பவர்களுக்கே. சுயப் பிரக்ஞை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு, அதனால் மனுஷவித்து முழுவதுமே நசிந்துவிடும் என்றாலும், அது பாபம் அல்ல; மனலயிப்பும், சுயப்பிரக்ஞையுடன் கூடிய செயல்பாடுமே கறைப்படுத்துபவை. தனது இடிந்துபோன குடிசையில் மறுபடியும் பிறர் கூட்டிவைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்துகொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பி விட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினாள்; தனக்கே அருகதை இல்லை, சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்தி விட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயா சமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமுர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லக்ஷிய வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டா விளக்குகளாகச் சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. அந்த இளம் தம்பதிகளின் பந்நத்தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை ஞாபகப்படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப் பாரத்தை நீக்க வந்த மாடப்புறா சீதை. அவளது பேச்சும் சிரிப்பும், தன் மீதுள்ள கறையைத் தோய்த்துக் கழுவுவன போல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போதுதான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன்சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண் பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லஷ்யங்கள் அல்லவா? சரயூ நதியின் ஓரத்தில், ஒதுங்கி இரு தனிவேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்க வைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச்சுமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்மை அளித்தது.

பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றி விட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அதீத சக்தி, ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.

வசிஷ்டர்தான் என்ன; சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடுபொடியாகி, நந்திக் கிராமத்தில் நின்றெரியும் மினுக்கு வெளிச்சமாயிற்று சரயூ நதிக்குடிசை மறுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்றே சொல்லவேண்டும். கோதமன் தர்ம விசாரமெல்லாம் இந்தப் போய்க் காற்றில் சூறை போயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று.

அகலிகைக்கோ? அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது, அவளுக்குப் புரியவில்லை. நைந்து ஓய்ந்துவிட்டாள். ராமன் காட்டுக்குப் போனான்; அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான்; சீதையும் போய்விட்டாள்; முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்தபோது மனசு இரண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்ஞை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

கருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழுவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை, மிதிலைக்குப் போய்விடுவோமே.”

“சரி, புறப்படு; சதானந்தனையும் பார்த்து வெகு நாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின்தொடர்ந்து நடந்துவந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்; நடந்தார்; “பயப்படாதே” என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

பொழுது புலர்ந்து விட்டது. கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். யாரோ ஆற்றுக்குள் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜபம் முடியும் மட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.
“அப்பா... அம்மா!” என்று உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார் சதானந்தர்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். குழந்தை சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகி விட்டான். தாடியும் மீசையும் வைத்துக்கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமையூட்டியது.

சதானந்தன் இருவரையும் தன் குடிசைகளுக்கு அழைத்துச் சென்றான். சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளுவதற்கு வசதி செய்து வைத்துவிட்டு, ஜனகனது தத்துவ விசார மண்டபத்திற்குப் புறப்படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்துப் பிரயாணமாச்சே என்று ரத்த பந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான். ஊழிக்காலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக் கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்து விடப்போகிறது? அவனுக்குப்பின் புறப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதிலையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும்போது, அயோத்தியில் பிறந்த மனத்தொய்வும் சோகமும் இங்கும் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு, அடங்கி விட்ட பெருமூச்சு, காற்றினூடே கலந்து இழைத்தது.

ஜனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள்; காரியங்களைக் கவனிக்கிறார்கள் நிஷ்காமய சேவைபோல் எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு இல்லை; லயிப்பு இல்லை.

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதூகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டி மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடியில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்று பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஜனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து முனிவர்க்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்று அவரைத் தன்பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

ஜனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை; அவனுடைய சித்தம் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதை காட்டியது.

என்னத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சந்நுத் தயங்கினார்.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை” என்றான் ஜனகன், மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக் கொண்டு.

ஜனகரின் வாக்கு வர்மத்தைத் தொட்டு விட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால் ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படும்போது அதற்கு இடம்போட்டு வைக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஜனகன்.

“தங்களதோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை; ஆட்சியைப் புரிந்து கொள்ள முயலுகிறேன்” என்றான் ஜனகன்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்ம விசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கேட்டான் ஜனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை; இனிமேல்தான் புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும்; புதிர்கள் பல புலன்களையெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார் கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஜனகன் மண்டபத்திற்குப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹிமாசலத்தைப்போல் ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார். ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஓடிந்து விடக்கூடாதே!

மறுநாள் ஜனகன், “முனிசுவரர் எங்கே?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில்தான் பொழுதைக் கழிக்கிறார்” என்றார் சதானந்தர்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாக சொல்லிக் கொண்டான் ஜனகன்.

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்று விடுவான்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக, நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தன்னிச்சையோடு படரும்படி விட்டு, அதனால் சமை நீங்கியதாக ஒரு திருப்தியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடிவிட்டு நீர் மெண்டு வருவான்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்துவிட்டுத் திருப்பிக் குனிந்த நோக்குடன், மனசை இழைய விட்டுக் கொண்டு நடந்துவந்து கொண்டிருந்தாள்.

எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷிபத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல ஓடி விலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

“அவள்தான் அகலிகை” என்பது தூரத்தில் கேட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக்கொண்டு பிறந்த சாபத் தீயைவிட அதிகமாகச் சுட்டன அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாபவிமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள்.

யந்திரப்பாவை போல அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். ‘மகனும் அன்னியனாகி விட்டான்; அன்னியரும் விரோதிகளாகி விட்டார்கள்; இங்கென்ன இருப்பு?’ என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக் கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்கை பெற்றவர்போல் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தேய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் முச்சு திணற வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக, “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அகத்தியரைப் பார்த்து விட்டு வருகிறார், மேருவுக்குப் பிரயாணம். ராமனும் சீதையும், ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி, அங்கே தங்குங்கள்’ என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது” என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்று கைகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார் கோதமர்.

“இப்பொழுதேயா?” என்றார் சதானந்தன்.

“எப்பொழுதானால் என்ன?” என்று கூறிக்கொண்டே, மூலையிலிருந்த தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின் தொடர்ந்தாள். சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

பொழுது சாய்ந்து, ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரயு நதிக்கரையோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் காலவெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன. அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்குவர் இல்லை; தரிசிக்காத ஷேத்திரம் இல்லை. ஆனால் மன நிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக்கோயில் போல, திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கையலங்கிரியைப் பனிச் சிகரங்களின்மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின. பாலையைத் தாண்டினார்கள். தம் உள்ளம்போலக் கொழுந்து விட்டுப் புகைமண்டிச் சாம்பலையும், புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம்வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம்போல ஓயாது அலைமோதிக் கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து வந்து விட்டார்கள்.

‘இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பி வருவான் இனிமேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும்’ என்ற ஆசைதான் அவர்களை இழுத்து வந்தது..

பதினான்கு வருஷங்களுக்கு முன் தாம் கட்டிய குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

இரவோடு இரவாக, குடியிருக்க வசதியாகக் கோதமர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும்போது உதய வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவனாருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் முனைந்தாள் அகலிகை. இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும் காலக் களத்தின் நியதியை மனசைக் கொண்டு தவிர, மற்றபடித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒருநாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்குமுன், யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள்; யார் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை; ஆனால் எதிரே வந்தாள், அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். ஓடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சர்வாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியாக, பரிசனங்களும் பரிவாரமும் இல்லாமல், துறவியாகிவிட்டாளே!

குடத்தை இறக்கி வைத்து விட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள். அவளுக்குக் கைகேயியின் செயல் புரியவில்லை.

தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்து விட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

குரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை; மூர்த்தன்யம் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; பார்த்த கைகேயி வேறு. படர்வதற்குக் கொழுகொம்பற்றுத் தவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல், சரயூவை நொக்கி நடந்தார்கள்.

“பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்திற்கு யார் காரணம்?” என்றாள் அகலிகை. அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அநுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவதா?” என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேலி போடுவது அவசியந்தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை. “ஆனால் எரிந்தது எரிந்தது தானே?” என்று கேட்டாள்.

“எரிந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக்கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?” என்றாள் கைகேயி.

“சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்துவிடுவானே” என்றாள் அகலிகை.

“ஆமாம்” என்றாள் கைகேயி. அவள் குரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர்பார்த்திருப்பது பரதனல்ல; கைகேயி.

மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்திக்கும்பொழுது முகம் வெறிச்சோடியிருந்தது; மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

“ஒற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பி பார்த்தாகி விட்டது. ராமனைப் பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும் நாற்பது நாழிகை நேரத்திற்குள் எப்படி வந்துவிடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோபவேசம் செய்யப் போகிறானாம். அக்கினி குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறான்” என்றாள் கைகேயி.

பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக் கொள்ளுவது தன்மீது சுமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராய சித்தம் என்று அவள் கருதுவதுபோல் இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதானித்து, “நானும் எரியில் விழுந்து விடுவேன்; ஆனால் தனியாக, அந்தரங்கமாக” என்றாள் கைகேயி. அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு. அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத் தீ நீங்கவில்லையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத் தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது. தனது காலின் பாபச் சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

“வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடை செய்யக் கூடாதோ? என்றாள் அகலிகை.

“பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப்பட மாட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

“மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்குச் சத்துரு என்று என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒரு வேளை கட்டுப்படக்கூடாதோ என்ற நைப்பாசை. மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்துவிடக் கூடாதே என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை.

பரதனை உண்டு பலிகொள்ள அக்கினி தேவனே விரும்பவில்லை. அனுமான் வந்தான்; நெருப்பு அவிந்தது. திசைகளின் சோகம் கரை உடைந்த குதூகல வெறியாயிற்று. தர்மம் தலை சுற்றியாடியது.

வசிட்டனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பலிக்கும் என்று மீசை மறைவில் சிரிப்புத் துள்ளாடியது.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பி விட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தான். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஓடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

ரதத்தை விட்டு இறங்கிய இராமனது நெற்றியில் அநுபவம் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அனுபவத்தால் பீத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோஷலாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக்கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான்.

தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். இருவரும் புன்சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு துன்பத்திற்கு அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா? கோதமன் சாயம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்திற்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? உண்மையை உலகிற்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை, வார்த்தை வறண்டது.

“நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும்; உலகம் எது?” என்றாள் அகலிகை.

வெளியிலே பேச்சுக் குரல் கேட்டது, அவர்கள் திரும்பிவிட்டார்கள்.

சீதை அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள், அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனசைச் சுட்டது; காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது. ரதம் உருண்டது; உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நிலை காணாது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவன் கண்ணில் பட்டது.

புதிய யோசனையில் ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வரித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசில் சுமையை இறக்கிவிடவா?

உள்ளே நுழைந்தான்.

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப் பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லால் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.

அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

மனச்சுமை மடிந்தது.

* * *

கைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பனிப் பாலைவனத்தின் வழியாக விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் குதிகாலின் விரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன்தான் கோதமன்

அவன் துறவியானான்.

கவிதைகள்

நிலைநாட்ட முடியாத சமாதானம்

- கவிஞர் அகலாங்கன்

மண்ணுக்குச் சண்டையிட்டோர்; மதத்தைக் காக்க
மறத்தோடு போரிட்டோர்; மானங் காக்க,
பொன்னுக்குச் சண்டையிட்டோர், பெருமை காட்டிப்
பேரரசு உருவாக்கச் சண்டையிட்டோர்,
கண்ணுக்குக் கண்ணான மொழியைக் காக்கும்
கடமைக்குப் போரிட்டோர்; சாதி காக்கும்
எண்ணத்தில் போரிட்டோர்; எத்தனை பேர்
எழிலான இம்மண்ணில் பலியாய் ஆனார்.

“தரமாட்டேன்” “விடமாட்டேன்” என்று இந்தத்
தரணியிலே நடந்திட்ட போர்கள் தன்னால்
உரமாகி எத்தனைபேர் மண்ணுள் மாய்ந்தார்.
உதிரத்தால் நிலம்கழுவிச் சுத்தம் செய்தார்.
அரசுகளும் அதை எதிர்த்து யுத்தம் செய்த,
அனைத்துலக உரிமைப்போர்க் குழுக்கள் தாமும்,
வரலாற்றில் மிகவுண்டு; வாழ்நாள் போச்சு.
வகையறியா மானிடத்தின் வரலா றாச்சு.

எண்ணித்தான் பார்த்தாரா யுத்தம் செய்வோர்,
இருக்கின்ற காலமென்ன நூறா மேலா,
பண்ணித்தான் யுத்தத்தால் மண்மேல் கண்ட
பலனென்ன, படித்திட்ட பாடம் என்ன.
நண்ணித்தான் மனதளவில் நட்புப் பூண்டு
நல்லதொரு மானுடத்தை வளர்த்து விட்டால்,
மண்ணில்த்தான் சொர்க்கத்தைக் காண லாகும்
மனிதர்களே எழும்புங்கள்புது உலகைக் காண்போம்.

கருவிலுள்ள சிசுமுதலாய்க் காடு நோக்கிக்
காத்திருக்கும் கிழம்ஈறாய் கணக்கில் லாமல்
குருதியிலே தோய்ந்து மண்ணுள் வீழ்கின்றாரே
குதாகலமா மானுடனே! குற்றம் உன்றன்
பெருமதியில் உறைக்கவில்லை. மனிதன் என்ன
பெறுமதியில் லாதஉயிர் இனமா, எந்தத்
தருமதிக்கும் தாய்பிள்ளை உடலை வெட்டித்
தந்துகடன் தீர்ப்பதுண்டோ தர்மம் கெட்டாய்.

காண்டத்து அலைந்தொருகால் வேட்டையாடிக்
 கல்லோடு கல்லரசி நெருப்புண் டாக்கி,
 ஊனிடத்து இருந்திட்ட ஊனம் நீக்கி
 உயர்ந்தவன்நீ, அறிவென்னும் ஏணி கொண்டு
 வானிடத்து உலவுகின்ற நிலவில் நின்று
 வரலாற்றுப் புகழ்படைத்த மனிதா! இந்த
 மானிடத்துக் கடன்நிமிர்த்தும் அறிவை என்று
 மண்ணிடத்துக் கற்பாயோ மாட்டாய் தானோ.

பூட்டமுடி யாததொரு கதவை ஏன்தான்
 புதுச்சாவி போட்டுநீ திறந்து வைத்தாய், நிற்
 பாட்டமுடி யாததொரு போரை ஏன்தான்
 பல்லக்கில் பவனிவரத் தூக்கி வைத்தாய்.
 ஊட்டமுடி யாததுயிர் உடலூ டென்றே
 உணர்ந்தாயா மனிதாநீ அறிவுகெட்டாய், நிலை
 நாட்டமுடி யாதாசமா தானம் மண்ணில்
 நன்றாக நினைத்துப்பார் நடக்கும் எண்ணில்.

பேச்சென்றும் வார்த்தையென்றும் பேசிப் பேசிப்
 பெரியதாக எதைச் செய்து கிழித்து விட்டாய்.
 முச்செல்லாம் சமாதானம் சாந்தி என்றே
 முழங்கியதால் ஆனபயன் ஒன்று மில்லை.
 கூச்சலிலும் குழப்பத்திலும் கூட்டம் யாவும
 குற்றயிராய் முடிவுறவே கூடிக் கூடிப்
 பாய்ச்சலிலே வெளிநாடு பறந்த தல்லால்
 பார்த்தாயா பதைபதைக்கும் மக்கள் வாழ்வை.

முடியாதா சமாதானப் புறாவால் வாளை
 முட்டிஇரு சிறகடித்துப் பறக்க, மண்ணில்
 முடியாதா சமாதானப் பூக்கள் பூத்து
 முற்றுமுழு தாகமணம் பரப்ப, மண்ணில்
 முடியாதா மானுடத்தின் கூன் மறைந்து
 முழுமனிதனால் நிமிர்ந்து சிறக்க, மண்ணில்
 முடியாதா கல்வியினால் அறிவால் பண்பால்
 முழுவுலகும் ஒன்றுபட உறவாய் வாழ.

முடியாதென் றார்சொல்வார் முர்க்கர் சொல்வார்.
 முயன்றிட்டால் முடியாத தொன்றும் இல்லை.
 விடியாத இரவுண்டா; விண்ணில் தோன்றி
 விளங்காத கதிருண்டா. விரைந்து நீரைக்
 குடியாத முகிலுண்டா, குன்றில் மோதிக்
 குதிக்காத நதியுண்டா, குற்றம் நீங்கும்
 படியான கல்வியினைப் படிக்கா மக்கள்
 பாழ்பட்டுப் போகின்றார். அந்தோ பாவம்.

இனப்போர்கள் மதப்போர்கள் இராச்சியப் போர்
 இவன்அவன்என் றிகழ்ந்திடுதல் தன்னால் போர்கள்
 தினப்போர்க ளாய்எந்தத் திக்கும் இன்று
 திரும்புகின்ற திசையெல்லாம் நடத்தல் கண்டோம்.
 சினப்போர்கள் உலகிலுள்ள காலம் மட்டும்
 சிறிதுபெரி தாய்ப்போர்கள் நடக்கும் அன்றோ,
 மனப் போர்கள் நீங்கநல் அறிவை ஊட்டி
 மண்ணுலகை யுத்தமற்ற மண்ணாய்க் காண்போம்.

வாழ்வியல் சக்கரம்

- சடாகோபன் -

விழுகின்ற விதை
 வெடித்து முளைகிளப்பி
 குருத்தாக்கி இலைவிரிக்கும்

புதிதாய்த் துளிர்கள்
 தொடராய் உயர
 கிளைகள் எழுந்து பரவும்

அரும்புகள் அரும்பி
 மொட்டுகள் கட்டி
 அழகிய இதழ்கள்
 பூக்களாய் விரிய
 மகரந்தமணிகள் உயிர்க்கும்

காற்றும் தேனியும்
 கரைக வண்ணாத்திப்பூச்சிகளும்
 காவுதல் செய்ய
 காய்கள் அங்கே
 காட்சிகள் தரும்

உதிர்ந்த சருகையும் - வானம்
 உதிர்ந்த துளியையும்
 உரமாய் நீராய்
 வேர்கள் உறிஞ்ச
 உருப்பெருத்தமரம் விருட்சமாகும்.

விரியும் நிழலில்
 ஒதுங்கிக் கொள்ள
 உயிர்கள் நாலும்
 நாளும் நாடும்.
 காய்களைக் கனியாய்
 காலம் ஆக்க
 வெளவாலும் அணிலும்
 வடிவான பறவைகளும்
 என்னாளும் எப்பொழுதும்
 சொல்லாமல் வந்துவிடும்

குதூகல கானங்கள்
 கூக்குரல் ஓசைகள்
 விடியலை நோக்கிய கூவுதல்
 எல்லாமும் நிகழ
 குருவிச்சைகளும் கூடவே வளரும்.

கொப்பகளில் கூடுகள் கட்டி
 குந்தியிருந்து கொத்தும்காகங்களை
 பாடச் சொல்லி
 பாதையில் போகும் நரிகள் கேட்கும்.

கூடுகள் தேடி
 குயில்கள் இட்ட
 முட்டைகள் பொரித்து
 குஞ்சுகள் கூவுகையில்
 நெஞ்சு பக்கென்றும் - ஆனால்
 எல்லாமே முடிந்துபோயிருக்கும்.

பழங்கள் எல்லாம்
 சுவைபட்டொழிய
 விதைகள் யாவும்
 மண்ணில் விழும்

விதைகள் விழும்
 முளைகள் எழும்
 வீழ்வதும் எழுவதும்
 வாழ்வியல் உண்மை
 மீண்டும் மீண்டும்
 சக்கரம் சுழலும்

வாழ்வுகள் சாவுகள்
 உயிர்ப்புக்கள் எல்லாம்
 நிகழ்வுகளேயொழிய
 நிறுத்தங்கள் அல்ல...!

விளைச்சல் ~ 10

அன்னத்தை அழைத்துவரல்

- செங்கதிரோன் -

அன்னத்தை அறைக்குள் சென்றே
அவளுக்கு மச்சாள் ஆன
பொன்மணி கூட்டி வந்தாள்.
பூவொன்று நகர்ந்தாற் போல
கன்னத்தில் நறுமணம் ஏறக்
கண்களோ பாதம் நோக்க
அன்னப்புள் நடையில் செல்லன்
அருகிலே வந்து நின்றான்.

அன்னத்தின் அழகைக் கண்டான்...
ஆடித்தான் போனான் செல்லன்.
என்னத்தைச் சொல்ல? இந்த
எழில்மிகு ஓவியத்தின்
கன்னத்தைக் கிள்ளி அந்தக்
கணமேதான் காதல் செய்ய
எண்ணினான்; இருந்த போதும்
இயலாமல் அடங்கிக் கொண்டான்!

கைபிடித்து வைத்தல்

கன்னியைத் தானம் செய்ய
காத்திருந் தழகிப் போடி
அன்னம்மா கையைப் பற்றி
அதைச் செல்லன்ன கையில்வைத்துப்,
பின்னினார்; பிணைத்த பின்னர்
“பிள்ளைகள் வாழவேண்டும்”
என்னத்தன் நெஞ்சின்னையே
இறைவனை வேண்டிக் கொண்டார்.

அன்னம்மா கூறைமாற்றப் போதல்

“செல்லனைப் புருஷனாகச்
சேர்த்து நான் வைத்தே ஓர்நாள்
வெல்லுவேன்” என்று பெத்தா
விளம்பிய தெண்ணி அன்னம்
மெல்லிய முறுவல் பூத்து
மெதுவாக நடந்து வீட்டுள்
செல்லையா கொணர்ந்த கூறைச்
சேலையை மாற்றப் போனாள்.

அன்னம்மா கூறை மாற்றித் திரும்புதல்

வெந்தழல் நிறத்தில் கூறை
 வெள்ளியில் சரிகை மின்ன
 சொந்நமச் சாள்கள் கேலி
 சொல்லியும் வெட்கி அன்னம்
 செந்தளிர் மாவிலை போல்
 சிலந்தனள்; சிலையைப் போல
 வந்தனள் கூறைமாற்றி;
 வடிவென்றார் வந்தோரெல்லாம்.

தாலி கட்டுதல்

தந்தையைப் போலும் ஊரின்
 தலைவராம் தம்பாப் போடி
 தந்தனர் தனயன் கையில்
 தாலியை; வாங்கிச் செல்லன்
 சந்தனச் சிலையாள் அன்னம்
 சங்குமா மணிக் கழுத்தில்
 வந்தவர் வாழ்த்த முன்று
 வளையமாய் முடிச்சுப் போட்டான்.

- இன்னும் விளையும் -

அசிங்கமான வேலை

ஒரு தத்தவ அறிஞர், சாலைகளைப் பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்துபவன் ஒருவனைச் சந்தித்தார், 'ஐயோ பாவம், உன்னைப் பார்த்தால் மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது' என்றார் அவர் - 'உன்னுடைய வேலை ரொம்பக் கஷ்டமானது, அசிங்கமானது.'

'ஆமாம் ஐயா' என்று ஒப்புக்கொண்டான் அவன். 'நீங்கள் என்மீது பரிதாபப் பட்டதற்கு ரொம்ப நன்றி' என்று சொல்லிவிட்டு, 'நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள் ஐயா?' என்று விசாரித்தான் அவன்.

'நான் மனிதர்களைப் படிக்கிறேன்' என்றார் அந்தத் தத்தவ ஞானி. 'மனிதர்களுடைய மனத்தைப் படிக்கிறேன். அவர்களுடைய செயல்களைப் படிக்கிறேன். ஆசைகளைப் படிக்கிறேன்' என்று தொடர்ந்து அடுக்கினார் அவர்.

இதைக் கேட்டதும், அந்த ஆள் மெல்லச் சிரித்தபடி, மறுபடி தனது பெருக்கும் வேலைக்குத் திரும்பினான். 'நீங்களும் ஐயோ பாவம்தான். உங்களைப் பார்த்து நானும் பரிதாபப்படுகிறேன்' என்றான் அவன்.

தொகுப்பு: கே.கே

ஆழத்தை அறியும் பயணம்

- தொகுப்பு : மூர் -

தெளிவத்தை ஜோசப்

ஈழத்துத் தமிழிச் சூழலில் 1960களில் எழுத்து வாழ்வை ஆரம்பித்தவர் தெளிவத்தை ஜோசப். 45 வருட எழுத்துப்பணியின் தீவிர உழைப்பாளர். தேடல், வாசிப்பு இவரது தனிப்பண்பு. சிறுகதை, நாவல் ஆய்வு என தனது தளத்தை அகலித்து வளம்படுத்துபவர். உற்சாகமும் திறந்த மனமும் ஜோசப்பின் தனித்துவ அடையாளம்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒருபகுதியே மலையக இலக்கியம். இருப்பினும் அதற்கொரு தனித்துவம் உண்டு. இதனை “புலமை” “ஆய்வு” நிலைகளில் மலையக இலக்கியத்தின்

வளத்தை எடுத்துக்காட்டும் வகையில், அதன் அடையாளத்தை மீட்டெடுப்பதில் ஜோசப் தொடர்ந்து அக்கறை கொண்டிருப்பவர். எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். பேசிக்கொண்டிருப்பவர்.

இவரின் நூல்களாக காலங்கள் சாவதில்லை. (நாவல் 1974), நாமிருக்கும் நாடே (சிறுகதை-1979), பாலாயி (குறுநாவல்-1997), மலையகச் சிறுகதை வரலாறு (ஆய்வு 2000) உள்ளிட்டவை வெளிவந்துள்ளன. மேலும் தொகுப்பாசிரியராக இருந்து “மலையகச் சிறுகதைகள்” “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களையும் வெளியிட்டு உள்ளார். இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பல இன்னும் தொகுக்கப்படாமலேயே உள்ளன.

இன்று வாழும் எழுத்தாளர்களுள் வித்தியாசமானவர், தனித்துவமானவர் அத்தகைய எழுத்தாளரது சிறுகதைத் தொகுப்பான “நாமிருக்கும் நாடே” எனும் தொகுதியில் இடம் பெற்ற “மீன்கள்” ஓலையில் பிரசுரமாகிறது. அத்துடன் இத்தொகுப்புக்கு “ஜோசப்பின் கதைகள் பற்றி..” மு. நித்தியானந்தன் எழுதிய குறிப்பும் இடம் பெறுகிறது.

“ஆழத்தை அறியும் பயணம்” எனும் தொடரில் தமிழக எழுத்தாளர் பாவண்ணன் ஜோசப் கதை மீதான தனது வாசிப்பு அனுபவத்தை பதிவு செய்கின்றார். இவற்றையும் இணைத்து வாசிக்கும் பொழுது நமது வாசிப்புப் படிமுறை பற்றிய ஒரு விசாரணையை நமக்குள் ஏற்படுத்த முடியும். நாமும் நமக்கான பார்வைகளை அனுபவங்களை தொகுத்துக் கொள்ள முடியும்.

தெளிவத்தை ஜோசப் கதைகள் பற்றி....

மு. நித்தியானந்தன்

அறுபதுகளின் இலக்கிய விழிப்புணர்வுக் கட்டத்தில் அரும்பிய தெளிவத்தை ஜோசப் இன்று ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் தனக்கெனத் தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறார். இவரது கதைகளின் பகைப்புலன், கதை சொல்லும் திறன், வாழ்க்கை பற்றிய இவரது பிரத்தியோகமான பார்வை, கூர்மையான அவதானிப்போடு கூடிய நிகழ்ச்சிக் கோர்வை, கதைகளின் உணர்வுக் கோலத்திற்கேற்றதான தேர்ந்த சொற் பிரயோகம் என்பன இவரது தனித்துவமான எழுத்தின் அடிப்படைகளாகும். மலையக வாழ்க்கையில் சாதாரணமாகக் காணத் தவறி விடுகிற சின்னஞ்சிறு அம்சங்களையும் சிறுக்கென்று கோடிட்டு காட்டுகின்ற லாவகம் ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களில் இவரை முன்னணிக்குக் கொணர்கிறது. இவரது எழுத்தின் தரிசனம் பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பினும் இவர் வீச்சும் வளமும் மிக்க எழுத்தாளர் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஜோசப் சமூகம் பற்றித் தனக்கே உரித்தான பாணியில் சமுதாயத்தில் ஆளுமையழிந்து - நசிந்து போன, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட, சமுதாய இழையி லிருந்து பிய்த்தெறியப்பட்ட உதிரிப்பாத்திரங்களின் துயரங்கள், ஏக்கங்களுக் கூடாகவே இச் சமுதாயத்தின் கோலங்களை நோக்குகிறார். இவரது கதைகளில் வரும் அநேகர் ஊர் பேரில்லாத - தனித்துவமான ஆளுமை அழிந்து போன பாத்திரங்களே. சாதாரணத் தோட்ட வாழ்க்கையில் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் அநாமதேயத் தொழிலாளிகள், கிளார்க்குகள், ஆசிரியர்கள், டிரைவர்மார், மெக்கானிக்குகள், சிறுவியாபாரிகள் ஆகியோரை இவரது கதைகளில் நாம் தரிசிக்கலாம்.

மனித உறவுகளும், விழுமியங்களும் மதிப்பிழந்து - சமூக இழை அறுந்து போன அதே வேளையில் பாட்டாளிவர்க்க உணர்வு பூரணமாகக் கருக்கட்டாத நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளி இந்த சுரண்டல் அமைப்பிற்கு எதிரே தனியனாக நின்று போராடுகின்றான். தனது நடவடிக்கைகளும் தனது தலைவிதியும் தானும் என்ற நிலையில் அவன் இந்த அமைப்போடு நடத்தும் போராட்டம் கடுமையானது. இந்த மோதுதலில் தனிநபராக நிற்கும் தொழிலாளி சிதறடிக்கப்பட்டு விடுகிறான். அவனது தனிமனித யத்தனங்கள் சகிக்க முடியாத தோல்வியில் முடிகின்றன: நிராசையும் ஏமாற்றமும் நம்பிக்கை வரட்சியுமே மிஞ்சுகின்றன. அந்த தாளாத போராட்டத்தின் தோல்வியைப் பார்த்து சமூக அமைப்பு கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கிறது: மிகக் குருமராக எள்ளி நகையாடுகிறது. தனது முயற்சிகள், யத்தனங்கள் அனைத்தும் தனது கண் முன்னரேயே கருகிச் சிதைவதைக் காணும் போது தான் தனது அநாதரவான - பாதுகாப்பற்ற நிலைமை அவனுக்குத் தெளிவாகிறது. குறிக்கப்பட்ட சில சமூக அமைப்புக் கட்டடங்களில் தொழிலாளர்கள் வர்க்க உணர்வு பெறும் ஒரு கட்டத்தின் முன் நிபந்தனையாக இந்தத் தன்னர்தனியனாகும் படி முறை (Individualisation) அமைகிறது. தொழிலாளர்கள் உதிரிகளான தனிநபர்களாக அல்லாமல் தொழிலாளர்கள் உதிரிகளான தனிநபர்களாக அல்லாமல் வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளர் வர்க்க மாகத் திரளுவதற்கு முன் இத் தனியனாகும் செய்முறை சில வரலாற்றுச் சூழ்நிலையில் தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைகிறது.

இத்தன்னந்தனியனாகும் படிமுறையின் விளிம்பில் ஜோசப்பின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் உலவுவதை நாம் காணலாம். குருமான சுரண்டலுக்குள்ளான இந்த மனித ஜீவன்கள் அந்த அமைப்பின் எதிர்பார்க்கக்கூடிய கேற்பத் தம்மை இசைவு படுத்திக் கொள்ள முயற்சிகள் மேற்கொள்ளுகின்றன. “நாமிருக்கும் நாடே.....” என்ற தலைப்புச் சிறுகதையில் வரும் கிழவன் வீரமுத்து இதற்கு அழகான உதாரணமாக அமைகிறான். இந்தியாவில் காணி வாங்குவதற்காக வீரமுத்து கஷ்டப்பட்டுக் காசு சேர்த்து அனுப்புகிறான். ‘கடல் போன்ற சீமையில்’ தான் வாங்கிய காணியில் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் அவன் ஆசை இறுதியில் கருகித்தீய்ந்து போகிறது. தொழிலாளி என்ற ரீதியிலும், நாடற்ற கூட்டத்தின் ஈரடி நிலையிலும்- இந்த இரட்டை அம்சங்களின் தாக்கத்தில் கிழவன் வீரமுத்து ‘சமூக இழையிருந்து - மண்ணிலிருந்தே பிய்த்தெறியப்பட்டு விடுகிறான். மூச்சு விடவே சக்தியில்லாத நேரத்தில் மூட்டை தூக்கி வாழும் அநாதரவான - பாதுகாப்பில்லாத ஜீவனை இங்கு காண்கின்றோம்.”

பெரிய கங்காணிக்கு சாராயப்போத்தலை வாங்கிக் கொடுத்தாவது காலியாகும் காம்பிராவைப் பெற்றுக் கொள்ளத் துடியாய்த் துடித்தவன் இறுதியில் அது தன் கைமீறிப் போனதைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போவதை “மீன்கள்” கதை அற்புதமாகச் சித்தரிக்கின்றது.

இரண்டு நாளாவது கிழவியின் உயிரை ‘நிறுத்தி வைத்து’ அவளது ஓய்வுப் பணத்தைப் பெற்று விட ஓடித் திரிந்த வீரன் விக்கித்துப்போய் நிற்கிறான் “பழம் விழுந்தது” கதையில்.

இஸ்டோரிலிருந்து இரவிரவாக தேயிலைத்தாள் மூட்டை மூட்டையாக கடத்தப்படும் நிலையில், குடித்துப் பார்க்க அவன் எடுத்த நாலு அவுன்சு பெனிங்ஸ் நானெல்லாம் நாயாய்ப் பாடுபடும் அவனை நடுவீதியில் நிறுத்தி விடுகின்ற முரண்பாட்டின் அவலத்தை “சூனல்” அநாயாசமாகச் சித்தரிக்கிறது.

இந்த சமூக அமைப்பிற்குள் இம்மனித ஜீவன்கள் மேற்கொள்கின்ற பிரயாசைகள் இறுதிக் கணக்கெடுப்பில் தோல்வியில் முடிகின்றன. ஏமாற்றப்பட்ட திகைப்பில் ஆழ்ந்து போகிற கதாபாத்திரங்கள் தன்னந்தனியனாகும் படிமுறையின் விளிம்பில் நமக்குத் தரிசனம் தருகின்றன. இவர்களில் சிலர் சிலுவையாகிப் போதலும் கூடும்.

தொழிலாளர்கள் வர்க்க உணர்வு கொண்டு இந்த சமூக அமைப்பின் புன்மைகளுக்கு எதிராக திரளுவதற்குத் தடையாகச் சாதி அமைப்பு, சிறு முதலாளித்துவ கலாசாரம் என்பன செயற்படுவதை ‘தீட்டு ரொட்டி’, “ஒரு தோட்டத்துப் பையன்கள் படம் பார்க்கப் போகின்றார்கள்”, “போலித் திருப்தி” ஆகிய கதைகள் கோடி காட்டுகின்றன.

மலையக சமூகத்தில் சாதியமைப்பின் பொருளாதாரத் தளம் பெருமளவு சிதைந்து போன நிலையிலும் சாதி உணர்வும், சாதித்தீட்டும், இன்றும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ‘தீட்டு ரொட்டி’ தெளிவாய் காட்டுகிறது. பொருளாதாரத் தளத்தில் அல்லாமல் மேற்கட்டுமானத்திலிருந்து சாதி உணர்வு செயற்படுவதை இதில் காண்கின்றோம்.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் சின்னஞ்சிறு அம்சங்களையும் நுணுக்கமாக அவதானித்து, நேர்த்தியான பாத்திரவார்ப்புகளினால்-கதை சொல்லும் ஆற்றலால்-தனக்கென்றே கைவந்த எழுத்தின் ஆளுமையால் தெளிவத்தை ஜோசப் அழகான சிறுகதைகளை வடித்திருக்கிறார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை வருத்தம் தோய்ந்த ஒரு எள்ளலோடு-sadirony- இப்படி இருந்தாலோ என்ற பச்சாதாபத்தோடு கூடிய விரக்தியும் வரட்சியும் விரவி வரத்தனது சிறுகதைகளைத் தீட்டியிருக்கிறார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்து வளமானது. குளுகுளுவென்று நீரோட்டமாய் ஓடும் பாணியே அலாதியானது. உவமைகள் கவித்துவப்படிமத்தோடு சிறுக்கென்று வந்து விழுகின்றன. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப்பரப்பில் ஜோசப்பிற்கு இணையாக எழுதக் கூடியவர்கள் என்று ஓரிருவரை மட்டுமே சொல்ல முடியும். ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் தரமான பத்துக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தால் “கூனல்” அதில் நிச்சயம் ஒன்றாக இருக்கும்.

தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய மலையக இலக்கியச் சூழலைக் கவனத்தில் கொண்டால் தெளிவத்தை ஜோசப் ஒரு சாதனைக்காரர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மீன்கள் உயிரின் போராட்டம்

- பாவண்ணன் -

சகோதரர்கள் இருவர் அக்கம் பக்கத்தில் வீட்டுத்து தத்தம் குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கிடையே இருந்த அறையில் சிலகாலம் நான் குடியிருந்தேன். இருவருக்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் நல்ல பயிற்சியிருந்தது. ஏகப்பட்ட பாடல்களை மனப்பாடமாகச் சொல்வார்கள். நல்ல குரலுமிருந்தது. அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழக இதுவே காரணம். சாப்பாடெல்லாம் ஆன பிறகு மொட்டைமாடியில் எல்லோரும் சேருவோம்.. அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் வருவார்கள். உடலைத் தழுவுவது இதமான குளிர்காற்றில் நிலா வெளிச்சத்தில் அவர்கள் குரல் இனிமையாக ஒலிக்கும். ஒன்றிரண்டு மணிநேரங்கள் கூடப் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் போலக் கரைந்துவிடும். உற்சாகத்தின் உச்சியில் சற்றே மிதமான போதையுடன் அவர்கள் பழைய கண்ணதாசன் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினால் பசியெல்லாம் மறந்துபோகும். தூங்கப்போகும் வரை அப்பாடல்வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் நெஞ்சில் மிதந்தபடி இருக்கும்.

பெரியவருக்கு முன்று பிள்ளைகள் சின்னவருக்கு நான்கு பிள்ளைகள். கூடமும் சமையல் அறையும் மட்டும் கொண்ட அவர்கள் வசிப்பிடங்கள் அவர்களுக்கு போதுமானது இல்லை. வசதி கூடிய இடத்துக்குச் செல்வதால் அதிகரிக்கக் கூடிய முன் பணத்தையும் வாடகையையும் கருதி எங்கும் செய்ய இயலாதவர்களாக இருந்தார்கள். கடைசியில் நமக்குத் தலையெழுத்து இந்த ஒண்டுக்குடித்தனந்தான் விதிக்கப்பட்டது போலும் என்று சிரித்துக்கொள்வார்கள்.

வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் பிடிக்கும் சீட்டுகளுக்கு ஏலம் விடும் நாள் சீட்டுக் கட்டுவன் என்கிற வகையில் நானும் நின்றிருந்தேன். பெரியவர் வந்திருந்தார். எழுபத்தைந்தாயிரம் ரூபாய்ச் சீட்டு ஏலம் தொடங்கியது. ஐநூறு ஆயிரம் என்று பத்தாயிரம் ரூபாய் வரை வேகவேகமாக வந்த குரல்கள் பிறகு நிதானமடைந்தன. என் எல்லை ஏழாயிரம் என்று முதலிலேயே வகுத்துக்கொண்டிருந்தால் நான் மேற்கொண்டு கேட்காமல் கேட்பவர்களை வேடிக்கை பார்த்தேன். பெரிய சகோதரருக்கும் மற்றொரு வியாபாரிக்கும் இடையே போட்டி இருந்தது. தயங்கித் தயங்கி ஆயிரமாயிரமாக மாற்றி மாற்றி அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திரென புயல் போல சின்ன சகோதரர் அரங்கிற்குள் நுழைந்தார். வந்த வேகத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்வியை விட ஆயிரம் ரூபாய் கூட்டினார். பெரிய சகோதரர் தயக்கத்துடன் மேலும் ஒரு ஆயிரம் சேர்த்துச் சொன்னார். இப்போது அந்த வியாபாரி போட்டியில் இருந்து விலகி விட்டார். இரண்டு சகோதரர்களுக்கிடையேதான் போட்டி என்பது தெளிவாகிவிட்டது. இருபதாயிரத்தை தொட்டு விட்டது. ஆனாலும் விடாமல் இருவரும் தொடர்ந்தார்கள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் வன்மத்துடனும் எரிச்சலுடனும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சின்ன சகோதரரின் கண்களில் பொங்கிய நெருப்பைக்காண அஞ்சி பெரியவர் நிறுத்திக் கொண்டார். இருபத்தொராயிரம் ரூபாய் தள்ளி சீட்டை எடுத்தார் சின்னச் சகோதரர். அன்றிருவரும் மொட்டை மாடியில் இருவருக்குமிடையே கடும் வாக்குவாதம். “நீ எடுப்பதாகச் சொல்லியிருந்தால் நான் கேட்டே இருந்திருக்கமாட்டேனே” என்பது பெரியவர் வாதம் “உங்களுக்குத் தேவை யென்று முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால் நான் வந்திருக்கவே மாட்டேனே” என்பது சின்னவரின் வாதம். அரைமணிநேரப் பேச்சுக்கு பிறகு பேச்சு நிதானகதியை அடைந்தது. அன்று இரவு ஒலிபரப்பான நேயர் விருப்பதில் இடம் பெற்ற பழைய பாடல்கள் இருவருடைய சூட்டையும் தணித்துவிட்டன. அடுத்த தெரு தள்ளி வாடகைக்கு வீடுபார்த்து விட்டு வந்ததாகவும் அதற்கு முன்பணம் தர கூடுதலாக ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் தேவைப்பட்டது என்றும் அந்த விளம்பரப் பலகையைத் தாமதமாகத் தான் பார்க்க நேர்ந்ததென்றும் அதனால்தான் தொடக்கத்தில் சீட்டு எடுக்கிற திட்டமில்லை என்றாலும் பாதியில் ஓடோடி வந்து கேட்டதாகவும் சொன்னார்

பெரியவர் வானத்தைப் பார்த்து சிரிசிரியென்று சிரித்தார். “அசடா அசடா” என்று தம்பியைப் பார்த்துச் சொன்னார். தான் சீட்டெடுக்க நினைத்ததும் அதே காரணத்திற்குத்தான் என்று மெதுவாகச் சொன்னார். அருகில் நின்றிருந்த எனக்கும் சிரிப்பு வந்தது. எங்கோ வலுத்து விடுமோ என்று அஞ்சியிருந்த மோதல் தவிர்க்கப்பட்டதில் நிம்மதியாக இருந்தது. ஒரு தேவையை முன்னிட்டு தன்னுடன் போட்டி போடுவன் சகோதரனையானாலும் தானே வெல்ல வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் வலிமை கொள்கிற தன்மை எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. இதுதான் உயிர் வாழ்வதற்கான போராட்டத்தின் இயல்புபோலும். என்று எண்ணிக்கொண்டேன். கூடவே தெளிவத்தை ஜோசப் என்னும் இலங்கை எழுத்தாளர் எழுதிய “மீன்கள்” என்னும் சிறுகதையையும் மனதுக்குள் அசைபோட்டுக் கொண்டேன்.

காலமெல்லாம் ஒற்றையறைக்குள் ஆறேழு பிள்ளைகளுடன் குடித்தனம் செய்பவர்களின் அவஸ்தையைச் சொல்வதிலிருந்து தொடங்குகிறது கதை. இக்கட்டுகளின் உச்சமாக நடந்துவிட்ட சம்பவத்தையொட்டி எழுந்த பதற்றத்துடனும் குற்றவுணர்ச்சியுடனும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் அறையைவிட்டு வெளியேறுகிற கணவனுடைய தத்தளிப்பு கதையின் தொடக்கத்திலேயே நம் கவனத்தை ஈர்த்து விடுகின்றது. கசப்பான ஞாபகம் அது. ஆனாலும் விலக்கித் தள்ளத்தள்ள அதுவே மனதில் நிறைகிறது.

நடந்தது இதுதான். இரவு பத்து மணிக்கு மேல் வேலையிலிருந்து திரும்பியவன் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து முடிவிட்டு இருளுடன் இருளாகக் கதவோரமாக ஒருநொடி நேரம் நின்று கண்களைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்கிறான். கம்பளிக்குள்ளும் சேலைக்குள்ளும் சுருட்டிக்கொண்டு உறங்கும் உருவங்கள் இருட்டில் லேசாகத் தெரியத் தொடங்குகின்றன. முகத்தை முடிக்கொண்டு உறங்கும் உருவங்களிடையே உருவ அமைப்பை அடையாளமாகக் கொண்டு தன் மனைவி உறங்கும் இடத்தைக் கண்டறிகிறான். போதை, களைப்பு எல்லாம் சேர்ந்து அவனை வாட்டுகின்றது. எழுப்பப்பட்ட உருவம் முகத்தைக் காட்டியதும் நெருப்பை மிதித்ததைப்போல ஆகிவிடுகின்றது. அவனுடைய கணிப்புத் தவறிவிடுகின்றது. அது மனைவி அல்ல மகள். அதே கணத்தில் தீப்பெட்டி உரசலைத் தொடர்ந்து விளக்கும் கையுமாக எழுந்து விடுகிறாள் மனைவி. அந்த வெளிச்சத்தில் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் திராணியில்லாமல் கிள்ள்ப்பட்ட கொழுந்தாய் தலை தொங்க வெளியேறுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை. வீட்டிற்கு வெளியே நிற்கும்போதும் அவன் மனம் அமைதியடையவில்லை. ஒருக்களித் திருக்கும் கதவினூடாகக் கோடாக நீளும் வெளிச்சத்திலிருந்து உள்ளே இன்னும் நிலமை சீராகவில்லை என்பது புரிகிறது. எந்த நொடியிலும் யாராவது ஒருவர் உள்ளே இருந்து வெளிப்பட்டு தன்முன் வந்து நிற்கலாம் என்கிற பயத்தை தவிர்க்க முடியவில்லை. அவசரத்தில் அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றான்.

எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் காரணம் அவன் குடியிருக்கும் வீடு. வீடுகூட அல்ல அது ஓர் அறை. நான்கு சுவர் கொண்ட ஒரு சதுரம். ஆறு சதுரங்கள் கொண்ட அக்குடியிருப்பில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அவனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம். குடிவந்தபோது மனைவியும் மூன்று குழந்தை களும் இருந்தார்கள். இப்பொழுது ஆறு பிள்ளைகள். மாற்று இடத்திற்காக அவனும் எத்தனையோ தடவை அலுவலகத்திற்குச் சென்று துரையிடம் காலில் விழாதகுறையாகக் கெஞ்சியும் சண்டையிட்டும் பார்த்து விட்டான்.

இடையில் அவனுக்கு இரவுக்காவல் வேலை ஒதுக்கப்படுகிறது தற்காலிகமாக அவன் பிரச்சினையில் இருந்து தப்பிக்கின்றான். கொஞ்சக்காலம் தான். மறுபடியும் வேலை முறை மாறிவிடுகின்றது. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தான் மேற்சொன்ன இக்கட்டில் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறான். தன் இயலாமையை மனதிற்குள் நொந்தபடி நடந்து கொண்டே இருந்தவனுக்கு தோட்டத்தில் வேலை செய்கிற பண்டா என்பவன் குடியிருப்பைக் காலிசெய்துவிட்டு சொந்த வீட்டுக்குச் செல்லும் செய்தி காதில் விழுகிறது. அக்குடியிருப்பு சற்றே அளவில் பெரியது. எப்படியாவது அவ்வீட்டைத் தனக்கு ஒதுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணத்துடன் வேகவேகமாகக் கங்காணியிடம் சென்று மறுபடியும் கோரிக்கையை முன்வைக்கிறான்.

வீடுகள் காலியாம் போதெல்லாம் அவனுக்குக் கிட்டாததற்குக் காரணம் பெரிய கங்காணியை மகிழ்ச்சிப்படுத்த ஒரு போத்தல் சாராயம் வாங்கித் தராமதான் என்று மற்ற நண்பர்கள் அவனுக்கு எடுத்துரைக்கிறார்கள். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காக மனதுக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் காரியம் சாதிப்பதற்காகச் சாராயம் வாங்கி வைத்துக்கொள் கிறான். வீடு ஒதுக்கப்படும் நாளில் அதை கொடுத்து மகிழ்ச்சிப்படுத்தி விடலாம் என்பது அவன் எண்ணம்.

இப்போது தான் புதிய பிரச்சினை ஒன்று முளைக்கிறது. இவனைப் போலவே வீட்டின் தேவை உள்ள மற்றொரு தொழிலாளி ஒருவன் இதே கோரிக்கையோடு பெரிய கங்காணியைக்

கண்டு பேசுகிறான். பேசச் சொல்லும் அன்றே இரண்டு சாராயப் போத்தல்களோடு செல்கிறான். வீடு அவனுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு விடுகிறது.

பண்டா குடிபெயரும் தினம். தாளில் சுற்றிய போத்தலோடு கங்காணியின் வீட்டுக்குச் சென்றவன் அங்கே அவருடன் மற்றொருவன் இருப்பதைக் கண்டு தயங்கி நிற்கிறான். அவனை வரவேற்கிற கங்காணி கையில் இருப்பது என்ன என்று கேட்கிறான். அவன் தயங்கத் தயங்க அதை இழுத்துப் பார்க்கிறான். சாராயப் போத்தல்களைப் பார்த்ததும் அவன் முகம் இருளடைகிறது. மற்றவர்கள் முன்னிலையில் லஞ்சம் தரத் துணிந்த அவன் மீது சீற்றமடைகிறான். “வீட்டை ஒதுக்க லஞ்சம் கொடுக்க வந்தியாடா” என்று அவனை அதட்டி மூச்சுவிடாமல் கத்துகிறான். வெலவெலத்துப்போய் நடுங்கும் கால்களுடன் வெளியே நடக்கிறான் அவன்.

கங்காணி. தொழிலாளி என இருமுனைகளைக் காட்டி வீட்டின் பிரச்சனை பேசப்பட்டிருந்தால் இது ஓர் எளிய சூத்திரத்தின் பாற்பட்ட கதையாக மாறியிருக்கும். மாறாக ஒரு தொழிலாளிக்குக் கிடைக்க இருந்த வீட்டை தனக்காக ஒதுக்கி வாங்கிக் கொள்வான் மற்றொரு தொழிலாளி. இதன் பொருள் தொழிலாளிக்கு எதிரி தொழிலாளி என்பதல்ல. தொழிலாளியும் ஒரு மனிதன். விரும்பியோ விருப்பமில்லாமலோ மனித உயிர் தன் இருப்பிற்காக எல்லாவிதமான காரியங்களையும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தாம் முன்னேற சக மனிதர்களையே கீழே நெட்டித்தள்ளுகிறது. ஏறத்தாழ தட்டிப்பறிப்பதற்கு சமமான செயலையும் செய்யத் தூண்டுகிறது. பெரிய மீன் சின்ன மீனை உண்டு உயிர் வாழ்வதைப்போல ஒருவருடைய வாய்ப்பைப் பறித்தே மற்றொருவர் வாழும் நிலைமை உருவாகிவிடுகிறது. உயிரின் போராட்டம் அத்தகையது. இப்போராட்டத்தின் சிறு பொறியொன்றைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாலேயே இது முக்கியமான கதையாகிறது.

மீன்கள்

சீறுகதை

தீப்பெட்டியின் உரசலைத்தொடர்ந்து விளக்கும் கையுமாய் நின்று கொண்டிருந்த மனைவியைக் கண்டதும் பதறிப்போனான்.

மதுவின் போதையும் மற்றொரு மயக்கங்களும் உயிர்நாடியில் விழுந்த அடியால் ஓடிப்போக குப்பி விளக்கின் கொஞ்ச வெளிச்சத்தில் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டவன் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் திராணியற்று கிள்ளிய கொழுந்தாய் தலை தொங்கிப் போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வெலவெலத்துப் போய் குனிந்த தலை நிமிராமல் ஒரு வினாடி உட்கார்ந்திருந்தவனுக்கு கழிந்து விட்ட அந்த ஒரு வினாடியே ஒரு யுகமாக தோன்ற வெறும் தொண்டைக்குள் காற்றை விழுங்கியபடி விருட்டென்று எழுந்தான்.

எழுந்த பிறகு மறுபடியும் குனிந்து தனது போர்வையை எடுப்பதன் மூலம் இக்கட்டான அந்த இடத்தில் இன்னொரு வினாடி இருக்க நேரிடுமே என்ற உழைவில், கம்பளியை எடுத்துக் கொட்டி எழுந்தவன், அதை இழுத்துத் தோளில் எறிந்தவாறு வெளியே நடந்து இஸ்தோப்பின் இருட்டில் அமர்ந்து கொண்டான்.

தூண்தூணாய் நிற்கும் மரங்களிடையே தூரத்தில் தெரியும் மலைச்சரிவுகள் கருப்பு வண்ணத்தால் தீட்டி மாட்டிய ஓவியங்கள் போல் தெரிகிறது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை கருங்கும்மென்று கிடந்த கறுப்பையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தவன் இருட்டிய உலகில் அத்தனை அந்தகாரத்தையும் விட தன் மனதின் அந்தகாரம் அதிகமானதாக தனக்கே தெரிவதை உணர்ந்து அதன் கணம் தாளாது தனிமையாக அமர்ந்திருக்கும் அந்த நேரத்தில் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொள்கிறான்.

தலை உயர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றுதான் ஒவ்வொரு மனிதனும் விரும்புகிறான். ஆகவேதான் நித்திரையின் நிமித்தம் தரைமட்டமாகப் படுக்கும் போது கூட ஒரு அணைகொடுத்து தலையைத் தூக்கிக் கொள்ளுகிறான்.

ஆனால் மனதின் இருட்கனத்தால் தாமாகவே கவிழ்ந்து விடும் தலையை எந்த அணையைக் கொண்டு நிமிர்த்தி வைப்பது?

‘கசமுச’ வென்று உள்ளே ஏதோ பேச்சுக் கேட்கிறது.

உயர்ந்த தோளிடை தொங்கும் தலையை ஒரு சிறிதும் உயர்த்தாது மிகவும் சிரமத்துடன் பக்கவாட்டில் திரும்பி ஓரக்கண்ணால் உள்ளே பார்க்கிறான்.

ஒருக்களித்திருக்கும் கதவினூடாக உள்ளே இருக்கும் வெளிச்சம் கோடாக நீளுவதிலிருந்து உள்ளே இன்னும் நிலைமை சீரடைந்து நிலைமை அமைதியாகவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன் உள்ளேயிருந்து யாராவது ஒருவர் தன்முன்னால் எந்த வினாடியும் வந்து நிற்கலாம் என்ற பயத்தில் அப்போதைக்குத் தப்பிக்கொண்டால் போதும் என்ற அவசரத்தில் இஸ்தோப்பிலிருந்து இறங்கி இருளில் நடந்தான்.

லயத்துக்கோடியில் கிடந்த நாய் அரவம் கேட்டு குரைக்க வாயெடுத்து அவனை இன்னாரென்று கண்டு கொண்டு குரைப்பை ஏப்பமாகவோ ஊளை யாகவோ மாற்றிச் சமாளித்து கொட்டாவிடும் முன் காலை நீட்டி சோம்பல் முறித்து விட்டு வாலை ஆட்டியபடி மீண்டும் சுருட்டிக் கொண்டது.

எங்கோ உச்சியிலிருந்து ஒடி வந்து இரண்டு பாறைகளுக்கிடையில் விழுந்தோடும் நீர்வீழ்ச்சி எழுப்பும் “சோ” எனும் பேரிரைச்சலை தவிர்ந்து முழுத்தோட்டமுமே இருட்டைப் போர்த்திக் கொண்டு குறட்டை விட்டது.

இரவு பதினொரு மணி பயங்கரத் தனிமையில் இந்த நாற்பத்தெட்டு வயதிலும் உருவத்தில் குனிவோ நடையில் தளர்ச்சியோ இல்லாமல் எங்கே போகின்றோம் என்ற கட்டுப்பாடற்ற ஏதேட்சையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தவன் முகத்தில் பாய்ந்து கண்ணை மயங்கச் செய்த ‘டோர்ச்’ லைட்டின் ஒளியால் நின்றான்.

என்ன பெரியப்பா ‘இந்த ராவுலே.....’ உரப்பட்டிக் காவல் செய்வபன் தான் லைட்டும் கையுமாய் நின்றான்.

“தூக்கம் வல்லேடாப்பா.... ஒரே புளுக்கமாக் கெடந்திச்சு அது தான் இப்பிடிக் காத்தாட”

புளுக்கம் மனதில் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாக ‘இப்பிடி இந்த உரப்பட்டி விறாந்தையில் படுத்துக்கிறேன். காத்தோட்டமாக இருக்கும்’ என்கிறான்.

தூக்கம் தாங்காமல் கண் மயங்கும் வேளைகளில் ஒரு வாய் தேநீர் சுடவைத்து ஊற்றிக் கொள்வதற்கு குளிர் தாங்காமல் கல்லடிபடும் வேளையில் நெருப்புப் போட்டுக் குளிர் காய்வதற்குமாக விறாந்தை மூலையில் காவல்காரர்கள் போட்டு வைத்திருக்கும் கரி பிடித்த மூன்று கற்களில் ஒன்றை இழுத்து விரிக்கும் போர்வையில் ஒரு முனையை அதன் மேல் போட்டு கரியை மறைத்து அந்த உயரத்தில் தலையை வைத்து மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டான்.

தேயிலைத் தளிர்களில் மிதந்து வரும் காற்று திறந்த வெளியில் கிடக்கும் உடலைத் தழுவி ஓடுகையில் எத்தனையோ சுகமாகவும் லேசாகவும் தான் இருக்கிறது. என்றாலும் உள்ளம் பாரமாகவும் சூடாகவும் இருக்கையில் எப்படி நித்திரை வரும்.

சினிமாப்பாட்டொன்றில் சீட்டியில் ஒலித்தபடி லைற்றை வீசிக்கொண்டபடி உரக்காம்பிராவின் மறு முனைக்கு நடந்தான் காவல்காரன்.

வீட்டில் நிகழ்ந்து விட்ட அசம்பாவிதத்திற்கு முழுமுதற்காரணமும் தான் தானென்றாலும் தன் பக்கம் ஏதாவது நியாயம் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்வதற்காக நடந்து விட்டதை மீண்டும் ஒரு முறை நினைவுபடுத்திப்பார்க்கிறான்.

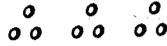
கசப்பானதுதான்! ஆனால் கட்டாயம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ளவும் வேண்டியிருக்கிறது.

எத்தனை அசிங்கமானது எல்லாம் நடந்து விடுகிறது.....! இரவு பத்துமணிக்குப் பிறகு நாட்டிலிருந்து திரும்பியவன் மெதுவாகக் கதவைத்திறந்து முடிவிட்டு இருளுடன் இருளாக கதவடியில் ஒரு வினாடி நின்று கண்களை பழுக்கப்படுத்திக் கொண்டான்.

கம்பளிக்குள்ளும் சேலைக்குள்ளுமாக சுருட்டிக் கொள்ளும் உருவங்கள் இருட்டில் லேசாக எரியத் தொடங்கின.

நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் மயக்கத்துடன் இருட்டில் காலை உயர்த்தி முதலில் படுத்துக் கிடந்த உருவத்தை தாண்டியபடி “அதோ அது தான் அவ” என்ற மனதிற்குள் முனகிக் கொண்டான்.

அவனுடைய கணிப்புத் தவறிவிட்டது. “இந்தப் புள்ளை எப்பிடி சேச்சே..” என்று எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டவன் அருவருப்பான அந்த எண்ணங்களை வெட்டித் துண்டாக்கிக் கொண்டான்.

அந்த ஆறு காம்பிரா லயத்தின் மூன்றாவது காம்பிராவுக்குள் அவன் பிரவேசம் செய்து ஏறத்தாழ இருபது வருடம் இருக்கும். அப்போது அவனுடைய மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளுமாக ஐந்து பேர்களுக்கு அந்த ஒரு காம்பிரா போதுமானதாக இருந்தது.

நான்கு சுவர் உள்ள அந்த சதுரத்துக்குள் அடுப்பைப் போட்டு “இது குசினி” என்று ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிவிட்டு மிஞ்சியிருக்கும் முக்கால் அறைக்குள் மூன்று பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு அவைகள் கண்டும் காணாமலும் சம்சாரம்பண்ணி இன்னும் முன்றைப் பெற்றுக்கொண்டது வரை எல்லாம் அந்த ஒரே காம்பிராதான்

அவனும் எத்தனையோ தடவை ஆபீசுக்குப்போய் துரையிடம் காலில் விழாக் குறையாகக் கெஞ்சியும் சண்டை போட்டும் பார்த்து விட்டான் தனக்கு இன்னொரு காம்பிரா வேண்டுமென்று.

பகல் வேளைகளில் வீடு இருக்கிறதா இல்லையா என்ற பிரச்சினையே கிடையாது. எல்லாத் தொல்லைகளும் இரவில்தான். அத்தனையையும் படுக்கவைத்தாக வேண்டுமே! கைகால் முளைத்து விட்ட பிள்ளைகள் என்றாலும். வீட்டுக்குள் இடநெருக்கடி என்று வெளியே எங்கேயாவது போய் சுருட்டிக்கொள்ளும் முளைக்கும் மீசையை நாசுக்காக நீவிவிட்டபடி படுக்கையும் தானுமாக நடந்துவிடுகிறானே மூத்த பையன். “நண்பனுடன் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்..” என்று அதே போல இந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகள் எங்கே போகும்?

வீடு வளரவில்லை என்பதற்காக பிள்ளைகளும் வளராமல் இருந்து விடுவார்களா? அதுவும் பெண் பிள்ளைகள்!

‘பெண் வளர்ச்சி பேய் வளர்ச்சி என்பார்கள்’ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே வளர்ந்து விடுவார்கள்.

இவன் வீட்டிலும் இரண்டு வளர்ந்துபோய் இருக்கின்றதே அது எங்கே போய் படுத்துக்கொள்ளும்.

‘மூத்த பையனைத் தவிர மற்றது அத்தனையும். அந்த முக்கால் அறைக்குள் “ஒண்ணடி மண்ணடியாக”

உருள வேண்டியதுதான் இந்த லயப்பிரச்சனை பெரும் தலை வேதனையாக உருமாறிக்கொண்டு வருகிறது. என்று கண்டவுடன் துரை நைசாக நழுவிக்கொண்டார்.

யார் யார் எந்தெந்த லயத்தில் இருக்கிறார்கள்? ஒரு காம்பிராவில் எத்தனை பேர்? பெண் எத்தனை? பிள்ளைகள் எத்தனை? என்பது போன்ற விபரங்களை காட்டும் “லயத்துச் செக்ரோலை” தூக்கிப் பெரிய கங்காணியிடம் கொடுத்து விட்டார்.

தொழிலாளர்களின் நலனில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவராகத்தான் இருந்தாக வேண்டும். பெரிய கங்காணி என்பவர் தொழிலாளரின் நலனில் தான் இருக்கிறது அவருடைய நல்வாழ்வு.

துரையிடம் இல்லாத ஒரு பயம், துரையிடம் காட்டாத ஒரு மதிப்பு, துரைக்குக் காட்டாத ஒரு ஒத்துழைப்பு பெரிய கங்காணியாகப்பட்டவருக்கு உண்டு என்பது துரையின் நம்பிக்கை. ஆகவே நெருக்கடி மிக்கதான் இந்த வீட்டுப்பிரச்சினையை அவரிடம் நீட்டிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்ட துரை சாமர்த்திய சாலிதான். தனக்கு லயம் போதாது என்பவர்கள் துரையிடம் போவார்கள். துரை பெரிய கங்காணியிடம் அனுப்புவார். கங்காணி அவர்களை விசாரித்து பெயர்களை எழுதிக்கொண்டு லயம் ஏதாவது காலியானால் இல்லாட்டி புது லயம் கட்டினால் உனக்குச் சொல்கிறேன் “போ” என்பார்.

“என் வீட்டில் ரெண்டு கொமரோட இன்னும் ஆறுபேர் இருக்கோமுங்க” என்று கூறிக் கொண்டு நின்ற இவனையும் “பெரியாணிகிட்டே போ” என்றார் துரை.

“அவங்ககிட்ட ஏன் நான் போவனும், துரை நீங்க இருக்கீங்க தகப்பன் மாதிரி, நீங்க பார்த்து ஒரு காம்புரா ஒழுங்கு செய்யுங்க.” என்று ஆபீசில் சத்தம் போட்டாலும் படி இறங்கியதும் நேராகப் பெரிய கங்காணியிடம் போகவும் தவறவில்லை.

“போ பார்ப்போம்” என்று கூறி வைத்தார் பெரிய கங்காணி. வரப்பிரசாதம் போல் அவனுக்கு காவல் வேலை கிடைத்தது.

அதன் பிறகு உரப்பட்டி, புது மலை, ஆயுதக் காம்பிரா என்று எங்காவது இராப்பொழுதை போக்கி விடுவான். வீட்டுப்பிரச்சனை அவ்வளவாகத் தோன்றவில்லை.

தான் ஒதுங்கிக் கொள்வதால் மட்டும் தீர்ந்து விடும். தொந்தரவு இல்லையே குடும்பத்தொந்தரவு! அது தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

மனைவியின் நச்சரிப்புத் தாளாத போதெல்லாம் துரையிடம் போவான். துரை “கங்காணியிடம் போ” என்பார் கட்புடா என்று கத்திவிட்டு திரும்பி வருவான்.

அவன் படியேறும் போதே துரை மனதிற்குள் சிரித்துக் கொள்வார். “சலாங்கை” என்று ஜன்னலிடம் வரும்போதே “கங்காணிகிட்டே போ” என்று கூறிவிடுவார். ஒரு தடவை அவன் வேறு எதற்காகவோ வந்து நின்று “சலாங்கை” என்ற போது “கங்காணிகிட்டே போ” என்று துரை கூற “நான் லயத்துக்கு வரலிங்க” என்று அவன் தலையைச் சொறிய துரை கிளர்ச்சி அவன் முவருமே சிரித்து விட்டனர். தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள இயலாமல்.

அவன் ஆபீசுக்கு வந்தால் லயம் கேட்கத்தான் வருவான் என்பதும் லயம் கேட்டால் “கங்காணிகிட்டே போ” என்றுதான் துரை கூறுவார். என்பதும், அந்தளவுக்கு துரைக்கும் அவனுக்கும் தெளிவான ஒன்றாகி விட்டது.

அவனுக்குக் கிடைத்திருந்த காவல் வேலையும் நின்று விட்டது. மறுபடியும் அவன் நேரடியாகப் பிரச்சினைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அதன் விளைவு -

அடுத்தநாள் அந்தி நேரத்தில் பெரிய கங்காணி வீட்டுக்குப் போனான்.

“ஏன் தொரை கிட்ட போவலியா?” பெரிய கங்காணி கேட்டார்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லிங்க” அவன் குழைந்தான்.

“இல்லை ஐயா நேரே ஆபீசுக்குப் போய் துரைகிட்டத்தானே” கம்பிளேன் “பண்ணுறுங்க.... அது தான் கேட்டேன். அவனுக்கு ஐயா ஆளை அடையாளம் பண்ணித்தான் வைத்திருக்கிறார் என்பது புதிதாகக் கட்டிய பத்துக் காம்புராவில் தனக்கு ஒரு காம்புரா கிடைக்காமல் போனதற்கும் அவ்வப்போதும் காலியாகும். பழைய காம்புராக்களுக்கும் தன்னை ஒதுக்கி விட்டதற்கும் இந்த அடையாளம் தான் காரணமோ...?”

சாமிக்கு ரெண்டுன்னா பூசாரிக்கு நாலு ஓடைக்கணும் போலிருக்கே! என்று புழுங்கியபடி ஐயாதான் ஒதவி செய்யணும் என்று காலில் விழாத குறையாகக் கூறிவிட்டு நடந்தான்.

“என்னா இந்த நேரத்தில் கங்காணி வீட்டுப்பக்கம்”

“அதையேன் கேட்கிறே நானும் தான் நாளாய்ப்பொழுதாய் நாய் கணக்கா அலைஞ்சு பார்க்கிறேன். ஒரு காம்புராவிற்ரு மனுசன் அசையுறாப்பிலே காணாமே பார்ப்போமிங்கிறாரோ நாமும் பார்த்துகிட்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

“...லயம் ஏதும் காலியானால் இன்னொருத்தனுக்குப் போயிராது... அதைத்தானே சொல்ல வாரேன்.....”

“பின்னே என்னாங்கிறேன்...”

“லேய் சும்மா கத்தாதறேலே.... வெறுங் கையி மொழும் போடுமா.. ஒரு காம்புராவிலே ஏழெட்டை அடைச்சுக்கட்டு கஸ்டப்படுகிறதை விட கங்காணிக்கு ஒரு போத்தல் சாராயத்தை வாங்கிக் கொடுத்திட்டா என்னா கெட்டுப்பிடுது.. என்னா கொறைஞ்சுப்பிடுது.

ஒரு போத்தல் சாராயத்தை வாங்கித் தொலைத்து விடுவதால் ஒன்றும் குறைந்து விடாது. என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஏன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற வீம்பில்தான் இத்தனைநாளும் இருந்தான்.

ஆனால் இப்போது...!

“எந்த எளவைக் கொடுத்தாவது ஒரு காம்பிரா கேட்டாகனும் மனம் முனகிக் கொள்கிறது”

“அந்தக் கொய்யாமரத்தடியிலே அப்பவே ஒரு குடிசை போட்டேன்..”

மனதை அவன் அடக்கப்பார்த்தாலும் நடந்து விட்ட கசப்பான நிகழ்ச்சிக்கான காரண காரியங்களை சுற்றியே அது ஓடுகிறது

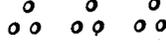
லயம் கேட்டு ஏமாந்த ஆரம்ப நாட்களிலேயே தனது வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள தோட்டத்தில் நிற்கும் கொய்யாமரத்தில் ஒரு சிறு குடிசை போடத்தொடங்கினான். மூலைக்கொன்றாக நான்கு மரங்களை ஊன்றி நாணல் வரிச்சிகளைப் பிடித்து வரிச்சு மறைய மண்ணைக் குழைத்து ஒரு பக்கம் அறைந்தும் ஆயிற்று. வேலிக்கு வெளியே லயத்தை ஒட்டி நிற்கும் ஈரப்பலாமர நிழலில் நின்றபடி முளைத்தெழும் குடிசையையே முறைத்துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெரிய கங்காணி தலையை ஆட்டிக் கொண்டார்.

என்னடாலே அது குடிசை வீடு கட்டுகீகளோ. இன்னைக்கு நீ கட்டிக்காட்டு நாளைக்கு ஒருத்தன் நாளான்னைக்கு ஒருத்தன்னும் அத்தனை பேரும் குடுசை போட தொவங்கிறுவானுக. ஒனக்குத்தான் வீட்டுக்கு முன்னுக்கு தோட்டம் இருக்கு தோட்டத்திலே போட்டுக்கிறே, தோட்டம் இல்லாதவன் என்னா செய்வான், ராவோடராவா பத்து தேயிலையை புடுங்கிப்புட்டு அதிலே போட்டுக்குவான். வெள்ளங்குதா... அதனாலே இந்தக் குடிசை விவகாரமே வேண்டாம். ஆபீசு கீப் சுன்னு... தொரையருதி போறதுக்குங் காட்டியும் மருவாதியாய் சொல்கிறேன். இப்பவே போய் உடைஞ்சு போட்டுரு இல்லே....”

தன் அழைப்புக் கேட்டு வந்த, தனக்கு முன்னால் குன்றிப்போய் நிற்பவனை ஏசிப்பயங் காட்டி அனுப்பியதுடன், அடுத்த நாள் அந்தப்பக்கமாக நடந்து குடிசை போட்டிருக்கிறதா என்பதையும் இல்லையா என்பதையும் செக் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். கொய்யாமரத்தடியில் குடிசைக்குப் பதில் குட்டிச் சுவர் மட்டுமே நின்றது.

இத்தனை மன உழைச்சல்களிலேயும் எந்த எளவைக் கொடுத்தாவது. என்ற எண்ணத் துடன் எப்படியோ தூங்கிப் போனான்.

ஆம் .. தூக்கம் மனிதனுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்.

தேயிலைக் குச்சியால் பல்லைத்தேய்த்து துப்பி விட்டு ஜில்லென்று ஓடும் ஆற்று நீரில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு பெரட்டுக்களத்தை அடைந்தான்.

மற்ற நாட்களில் என்றால் கை வாளியில் சுடுதண்ணீர் காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இன்று?

விரித்துப்படுத்திருந்த துப்பட்டியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு தன் வீட்டுப் பெண்கள் துண்டு வாங்க வரும் போது எங்கே தன்னைப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் சற்று மறைவாக நின்று கொண்டிருந்தான்

“எப்ப காம்பிரா விட்டுப் போறே.....?”

“வீடெல்லாம் சரி...இன்னொரு நாலு நாள்லே...பின் வரிசையில் கேட்ட பேச்சுக் குரலால் திரும்பிப் பார்த்தவனுக்கு விஷயம் பிடிபட்டுக் கொண்டது.

தோட்டத்திற்கே பழைய ஆளான பண்டா லயத்தைக் காலி செய்துவிட்டு நாட்டில் சொந்தமாகக் கட்டியுள்ள வீட்டிற்கு குடிபெயருகிறான்.

இவனுக்கு செய்தி இனித்தது.

“காலியாகும் இந்தக் காம்பிராவை எப்படியாவது அழுக்கிக்கிறணும்.... எந்த இளவைக் கொடுத்தாவது.... என்ற எண்ணத்துடன் அன்றே பெரியவரைக் கண்டு தனக்குள்ள கஷ்டங்களைக் கூறி ஒரு பாட்டம் அழுதுவிட்டு ஐயாவுக்கு சந்தோசம் செய்வது பற்றியும் இலேசான இழையோடி விட்டு சரி பயப்படாதே.....” என்ற பெரியவரின் உத்தரவாதத்துடன் வெளியேறியவன். ஒரு வெள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு வந்து தயாராய் வைத்துக் கொண்டான். வீடு காலியானதும் சென்று ஐயாவைக் கண்டு கொள்ள

காலியாகப் போகும் காம்பிராவுக்கு முழுமுச்சாக இவனும் அடிப்போடுகிறான் என்பது எப்ப காம்பிரா விட்டுப்போறே என்று பண்டாவைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்த இன்னொருவனுக்கு சுருக்கென்றது. முந்திக்கொண்டான்.

ஒரு வெள்ளையை வாங்கி வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு இவன் இருக்க இரண்டை வாங்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து ஐயாவைப் பார்த்தும் விட்டான் அவன்.

எவ்வளவு சிறிய மீனாக இருந்தாலும் தன்னிலும் சிறியதை விழுங்கத் தானே செய்கிறது!

இரண்டு வெள்ளையைக் கண்டதும் ஐயா அசந்தே விட்டார் “காம்பிரா உனக்குத்தான்டா” என்று கையடித்துக் கொடுத்தவர் “அவனுக்குத் தரேன்னோமே” என்று ஒரு விநாடி குழம்பி உடனே சுதாகரித்துக் கொண்டு “பண்டா லயம் விட்டுப் போற அண்ணிக்கு கட்டாயம் வா” என்று கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

பண்டா குடிபெயரும் தினம்! சந்தோசத்தை ஒரு பேப்பரில் சுற்றி கமக்கட்டில் இருக்கிக்கொண்டு ஐயா வீட்டுள் நுழைந்தவன் அங்கு வேறுமொருவன் இருப்பதைக் கண்டு சற்றுத் தயங்கினான்.

யாரு.....? அட ந்யா.....! வா வா. என்னா கையிலே பார்சல்.....?

ஒண்ணுமில்லைங்க என்று மழுப்பியவனை விடாமல் இழுத்துப் பிடித்தார் கங்காணி

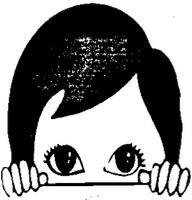
பண்டா காலியாக்கிறான்லே காம்புரா அதை இவனுக்குத்தான் குடுக்கப்போறேன்..... என்று மற்றவனிடம் கூறியவர் இவன் பக்கம் திரும்பி “என்னாப்பா என்னமோ வைச்சிருக்காப்போலே இருக்கு. கேட்டா ஒண்ணுமில்லேங்கிறா. கொண்டாயேன் பார்ப்போம்.....” என்று அதை இழுத்துப் பிரிக்கிறார்.

வெள்ளைப் போத்தல் வெளியே வருகிறது!

ஐயாவின் முகம் ஏன் இப்படிக்கோரமாக மாறவேண்டும். குழம்பிப்போய் நிற்பவனைக் கோரமாகப் பார்த்து ஐயா கத்துகிறார்.

“லயம் வாங்குறத்துக்கு லஞ்சம் கொண்டாந்தியோ.....யப்பா நீ சாக்கி.....” என்று போத்தலை உயரத் தூக்கி மற்றவனிடம் காட்டிவிட்டு “இந்தாடா நீயே கொண்டு போ. ஒனக்கு லயமும் கெடயா ஒண்ணும் கெடயாது ஓடிப்போ..... படவா.... அதோட நாளைக்கு காலையிலே ஆபீசுக்கு வந்துடு. நீயும்தாம்பா..... நல்ல வேளை நீ இருந்தே. பெரிய கங்காணி மூச்சுவிடாது கத்தினார்.

வெலவெலத்துப் போனவன் நடுங்கும் கால்களுடன் வெளியே நடந்தான்.

வார்த்தைச் சிறகினிலே

- தொகுப்பு : மூர் -

முன்னீர்ப் பள்ளம்

தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றினை முதன் முதலில் எழுதிய பெருமை இன்றைய பரீட்சை வழிகாட்டி நூல்களை எழுதுவோரின் தமிழ்நாட்டு வழிகாட்டி என்று கொள்ளப்படத் தக்கவரும், நிறைய எழுதியவருமான முன்னீர்ப்பள்ளம் எஸ்.பூரணலிங்கம் பிள்ளை அவர்களையே சாரும். அவர் எழுதிய அம் முதற் பாடநூல் “A Primer of Tamil Literature” (தமிழ் இலக்கிய அரிச்சுவடி : 1904) என்பதாகும். செறிவானதாக அமைந்த அந்நூல் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கியக் காலப்பகுப்பு சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. பின்னர் இந்நூலை விரித்தெழுதி “தமிழ் இலக்கிய” மென {Tamil Literature} 1929 இல் வெளியிட்டார். பரீட்சைத் தேவைகளை மனங்கொண்டு எழுதப்பெற்ற முதலாவது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல் இதுவே எனலாம். நூலின் பின்னிணைப்பாக இவர் தொகுத்து வழங்கியுள்ள தேர்வு வினாக்கள், பின்னர் வந்த, இவரிலும் பார்க்க சிறந்த வணிக நோக்குடன் தொழிற்பட்ட பேராசிரியர்கள் பலருக்கு இத்துறை நூலக்கத்துக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தன.

பேரா. கா. சிவத்தம்பி, “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” பக் 108,2ம் பதிப்பு 1998

தாண்டவம்

சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை ஆடல்கள் வழியாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றுகை வடிவமாக தாண்டவங்கள் அமைகின்றன. தனித்தனியாக சிவனது ஐந்தொழில்களை ஒரு சேர இயற்றுவதும் என்றவாறான பரிமாணங்களிலே தாண்டவங்கள் அமைகின்றன. ஐந்தொழில்களையும் தனித்தனியாக இயற்றிய தாண்டவங்கள் வருமாறு (திருப்பத்தூர் புராணம்)

1. படைத்தல் - முனிதாண்டவம் அல்லது காளிதாண்டவம்
2. காத்தல் - கௌரி தாண்டவம் அல்லது சந்திய தாண்டவம்
3. அழித்தல் - சங்காரத் தாண்டவம்
4. மறைத்தல் - திரிபுரதாண்டவம்
5. அருளல் - ஊர்த்துவ தாண்டவம்

ஐந்தொழில்களையும் ஒரு சேர இயற்றும் தாண்டவம்- “ஆனந்தத் தாண்டவம்” எனப்படும். இறைவன் தில்லையம்பலத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையும், மதுரையில் சதியா தாண்டவத்தையும், திருப்பத்தூரில் கௌரி தாண்டவத்தையும், திருநெல்வேலியில் முனிதாண்டவத்தையும், சங்கார காலத்தில் அழித்தல் தாண்டவத்தையும் ஆடியதாகக் கூறப்படுகிறது (திருப்பத்தூர்ப் புராணம்). சிவனது எல்லாத் தொழில்களும், துன்ப நீக்கமும் இன்பப் பேறுமாகிய பரிமாணங்களை உள்ளடக்கியதாக சைவசித்தாந்தம் விளங்குகின்றது.

பேரா.சபா.ஜெயராசா - தமிழ் அறிகையும் பரதநடனமும், பக் 48-49, 2002

கல்வெட்டியல் அறிஞர்

தமிழகத்தின் பல இடங்களில் புத்தச் சிலைகள் கிடைப்பது பற்றி..? சோழ நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில் நிறைய இடங்களில் புத்தமதம் இருந்திருக்கிறது. கடல் சார்ந்த பகுதியில் புத்த மதத்தினர் செல்வாக்குடன் இருந்திருக்கிறார்கள். கர்நாடகம் போன்ற பகுதிகளில் சமணர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவற்றுக்கான ஆதாரங்கள் கல்வெட்டுகளில் அதிகமாக இல்லை. கல்வெட்டுக்கள் கொடையைப் பற்றியே அதிகம் சொல்கின்றன. ராஜேந்திரன் காலத்தில் அம்மா பேட்டைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பிரம்ம தேசத்தை உருவாக்குகிறார்கள். 1008 பிராமணர்களைக் கொண்டுவந்து குடியேற்று கிறார்கள். அது ஒரு பெரிய ஊர். வறண்ட பகுதி. ஆனால் பெரிய ஏரி இருந்திருக்கின்றது. அம்மா பேட்டைக்குக் கிழக்கே சாலிய மங்கலத்திற்கு அருகில் சுமார் 60 கிராமங்களின் வருவையை அந்தப் பிராமணர்களுக்கு தானமாக வழங்குகிறார்கள். இந்தக் கல்வெட்டுக்களில் திறப்பான பள்ளி என்று அடிக்கடி வருகின்றது.

திறப்பு என்றால் ஒருவருக்கு தானமாகக் கொடுத்த நிலத்தை திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளாதல். தானம் என்றால் இறையிலி, இறையிலியை திரும்பப் பெற்றால் திறப்பு. பள்ளி என்பது சமண பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களைக் குறிப்பது. அந்த வட்டாரத்திலேயே ஒரு ஏழுமீட்டு இடங்களில் திறப்பான பள்ளி என்று வருகின்றது. ஆக சமண பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டன என்பது தெளிவு. ஏன் அப்படிச் செய்யப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. காலப்போக்கில் சமண பௌத்த மடாலயங்கள் இல்லாமல் போய்விட்டனவா? வேண்டுமென்றே அந்த நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு பிராமணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டனவா? வேறு சான்றுகளுடன் இணைத்துப் பரிசீலிக்கவேண்டிய கேள்விகள் இல்லை.

கல்வெட்டியல் அறிஞர், பேராசிரியர் ஏ.சுப்பராயலு, காலச்சுவடு மாத இதழ், நவம்பர் 2004, பக்கம் 26.

தேடல் எதுவரை?

தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் மிகப்பெரும் கல்விநிறுவனமாகக் கருதப்படும் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாணவர்களுமே ஒன்றில் விரிவுரைக் குறிப்புகளில் சொல்லப்படுகின்ற அல்லது விரிவுரையாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்ற நூல் பற்றிய விபரங்களுடன் அல்லது தமக்கு முன்னே அதே துறையைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் குறிப்பிடும் நூல்கள் பற்றிய விபரங்களுடன் மட்டுமே நூலகத்தை அணுகுகின்றனர். நூலகப் பட்டியலைப் பயன்படுத்தித் தாம் தேர்ந்தெடுத்த துறை தொடர்பான ஆழமான அணுகுகை இவர்களிடம் இல்லை. எனவே தகவலை அணுகுதல் என்ற செயற்பாடு மிகமிக மட்டுப்படுத்தப்பட்ட தொன்றாக உள்ளது. [Observations from 1989] பட்டியல் என்ற கருத்து நிலைக்குப் பழக்கப்படுத்தப்படாத பாடசாலை களும் மாணவ சமூகத்தின் தேடல் தொடர்பான வெறுமை நிலைக்கு கணிசமான பங்கை வகிக்கின்றன என்பது கருத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

நூலகர் எஸ்.அருளானந்தம், சமூக அறிவு தொகுதி 2, யூலை 2005, பக் 100.

நால் மதிப்பீடு

- வ.மகேஸ்வரன் -

**ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்
வரலாறும் பாடல்களும்**

**ஈழத்துப் பூதந் தேவனார்
வரலாறும் பாடல்களும்**

ஆசிரியர்
தமிழவேள் -

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியபாரம்பரியம் பற்றி சிந்தித்தவர்கள் அல்லது ஆய்வு நிகழ்த்துபவர்கள் ஈழத்து இலக்கியவரலாற்றுப்பாரம்பரியம் “ஈழத்து பூதந்தேவனாரிலிருந்து ஆரம்பமாகின்றது” என்ற கருத்தியலை மிகவும் அழுத்தமாக முன் வைப்பது மரபாகி விட்டது. கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று கருதப்படும் இவர், ஈழத்து பூதந்தேவனார், மதுரை; ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற பெயர்களில் அகநாநூறில் 88,231, 307 ஆம் எண்ணிற்குரிய பாடல்களையும் குறுந்தொகையில் 169,343,360ஆம் இலக்கத்திற்குரிய பாடல்களையும் நற்றிணையில் 366ஆம் பாடலையும் பாடியுள்ளார். பூதந்தேவனார் என்ற இயற்பெயருடன் மதுரை, மதுரைஈழத்து என்ற அடைகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினா

லேயே இவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற கருத்தியல் அழுத்தமாக முன்வைக்கப்பட்டது. சங்கப்புவர் பலர் இவ்வாறு தமது இயற்பெயர்களுக்கு முன்னால் தமது ஊர்ப்பெயர்களை அடையாகக் கொண்டிருந்தமை கோவூர்க்கிழார், முரஞ்சியூர் முடி நாகராசர், சீத்தலைச் சாத்தனார், என்ற பெயர்களால் அறியலாம். இவ்வாறான வழக்கம் நீண்ட காலமாக தமிழகத்தில் நிலவி வந்துள்ள மையை கல்வெட்டுச் சான்றுகளாலும் அறியலாம். எனவே “ஈழம்” என்பது பூதந்தேவனாரது பிறந்தகம் என்றும் மதுரை அவரது வாழிடம் என்றும் அறிஞர் அவரது பூர்வீகத்தை கட்டமைத்தனர்.

மேற்குறித்த கருத்தமைப்பில் பூதந்தேவனார் இலங்கையர்தானா? என்ற வினாவை எழுப்பி, அது தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்களை அறிஞர் முன்வைத்தனர். அவரை இலங்கையராகக் கட்டமைப்பதில் உள்நோக்கமும் உண்டு. ஈழத்தமிழரது இருப்பின் தொன்மை இலங்கைப்பெரும்பான்மையின ஆய்வாளர்களால் பின்தள்ளப்பட்டபோது, அதனை மறுத்துரைக்க ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் தொன்மை அல்லது தொடர்பு பற்றிய வாதங்கள் அவசியமாயின. ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரது சங்கப்பாடல்களில் ஈழம் பற்றிய அல்லது தொன்மையான ஊரிருக்கைகள் பற்றிய எவ்வித அகச்சான்றுகளும் இல்லை. எனினும் அவரது பூர்வீகம் பற்றிய ஆய்வே அறிஞர்களால் முன்நிறுத்தப்பட்டது. இவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற கருத்தியலை மகா வித்துவான் கணேசையர், ரா.ராகவையங்கார், ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை, உ.வே சாமிநாததையர், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை முதலியோர் முன்மொழிந்தனர். இவரை ஈழத்து இலக்கியவரலாற்று ரிசி மூலர் என்றே பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதுடன் மட்டும் நின்று விடுகின்றார்.

பேராசிரியர் பூலோகசிங்கம், கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா ஆகியோர் இதற்கு மறுதலையான கருத்துக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். கலாநிதி கே. எஸ். நடராசா பூதந்தேவனார் கேரள மாநிலத்தில் வாழ்ந்த “ஈழவர்” என்ற குலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாமோ எனச் சந்தேகிப்பர். பூலோகசிங்கம் ஈழம் என்பது இலங்கையைத்தான் குறித்தது என்று சித்தாத்தமாகக் கொள்வது சரியாகுமா? என்ற கருத்தையும் முன்வைத்தார். இப்போது திசை மாறிய ஆய்வில் இவற்றுக்கு விளக்கமளிக்க வேண்டிய நிலையில் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்த்திய நினைவுச் சொற்பொழிவொன்றில் மேற்குறித்த இவரது கருத்தையும் நிராகரித்து ஈழம் என்பது இலங்கையைத்தான் குறித்தது என்ற கருத்தியலை, இலக்கிய, கல்வெட்டுச் சான்றாதரங்களுடன் நிரூபித்தார். அதற்குமொருபடி மேலே சென்று பூதந்தேவனார் பாடல்களின் நிகழ்ச்சிக்களங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பூதந்தேவனார் இலங்கையின் வடமேலமாகாணப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் கருத்துரைத்தார். ஈழவர் என்ற கருத்தியலை அடியொற்றி இவர் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே தமிழ்நாட்டில் அரச குடும்பங்களுடன் தொடர்புடைய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராகலாம் என்ற கருத்தை வ.மகேஸ்வரன் முன்வைத்தார்.

இவ்வாறாக பூதந்தேவனார் பற்றிய சர்ச்சைகள் ஒரு புறம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போதும், அவரை ஈழத்தவராக தொன்மைப்படுத்துவதின் அழுத்தம் மேன்மேலும் வலுவடைந்து கொண்டு செல்கின்றது என்பதன் பதச்சோறாகவே தமழவேள்” அவர்களால் “ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் வரலாறும் பாடல்களும்” எனும் நூல் வெளியிடப்பட்டிருப்பதனைக் கொள்ள முடிகிறது. ஆசிரியர் தமிழ் உலகுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர், பன்னூல் ஆசிரியர், கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஊற்றுக்கண்களில் ஒருவரானவர், அவர் தமக்கிருக்கும் மரபு ஆய்வுப்புலமை வழிநின்று இந்த நூலை எழுதியுள்ளார்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் வரலாறு, பாடல்கள், இப்புலவர் பாடல்களால் அறியப்படுவன, நிறைவுரை ஆகிய நான்கு பகுதிகளைக்கொண்ட இச்சிறு நூல் பல உபபிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளது. முதலாவது பகுதியில் பூதந்தேவனாரது காலம் பற்றிய பின்புல விபரிப்பாகச் சங்ககாலம், நூல்கள் என ஆரம்பித்து தொகை நூல்களில் பூதந்தேவனாரது பாடல்கள், அவர் பற்றிய கருத்துகள் வரலாற்றினூர்கள், அவர் பற்றி முன்வைத்த கூற்றுக்கள் என்பவற்றை தொகுத்துத் தருவதுடன் ஈழத்துத் தமிழர் வரலாற்றுக்கு உதவும் ஏனைய சான்றுகள் எனும் குறுந்தலைப்பிலே, தொன்மங்களிலும் பிற மரபுக்கதைகளிலும், ஆரம்பித்து கடல்கொண்ட தென்னாடு, குமரிக்கண்டம், இயக்கர் நாகர். தொல்பொருட் சான்றுகள், இலக்கியம் எனும் பல்வேறு சான்றுகளை முன்வைக்கின்றார். அவற்றை அவற்றின் மொய்மை பொய்மைகளை அலசுவதையும் விட அவற்றை ஆழமாகப்பதிவு செய்வதிலேயே ஆசிரியர் கவனங்கொண்டுள்ளார்.

இரண்டாம் பகுதியில் பூதந்தேவனாரது பாடல்களையும் அவற்றிற்கான கருத்துக்களையும் பதிவு செய்துள்ளார். மேலாகப் பூதந்தேவனாரது பாடல் சிறப்புக்களை, டாக்டர்.உ.வே.சா, கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், மகாவித்துவான் கணேசையர், முதலியோர் எவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளனர். என்பவற்றையும் பதிவு செய்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்க முயற்சியாகும்.

“புலவரின் பாடல்களால் அறியப்படுவன” என்ற பகுதியில் அகத்துறை சார்ந்த தலைமக்கள், மற்றும் தோழி, செவிலி முதலானோர் பற்றிய கருத்துக்கள், குறிஞ்சி, பாலை நிலப்பகுதிகள் தெய்வ வழிபாடுகள், உவமைகள், வரலாற்றுச் செய்திகள், அருஞ்சொற்றொடர்கள் என முழுமைக்குமான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறித்த நூலின் வருகையை இரண்டு விதமான கண்ணோட்டத்தில் அனுக வேண்டியுள்ளது. ஒன்று தமிழ் இலக்கியப்பாரம் பரியத்தில் பூதந்தேவனாரைப் பிதாமகராக நிறுவுவது. பூதந்தேவனாரது சங்கப்பாடல்களை விபரிப்பு முறையில் அறிமுகம் செய்து வைப்பது மற்றொன்று. இவ்வாறான இரண்டு தேவைகளுக்குமான அவசியம் யாது எனும் வினாவுக்கான விடை தேடுமுன் சங்க இலக்கியத்தில் இன்றைய மீள் வாசிப்புக்கள் பற்றியும் நாம் மனங்கொள்ளல் அவசியமானது. இன்றைய கல்வி சார் அல்லது பரீட்சைகளை மையப்படுத்திய சங்க இலக்கிய அறிமுகங்கள் பல உயிரை விட்டு உடலைக்காட்டுகின்ற கற்பிதங்களாய் அமைந்துள்ளன. அல்லது ஒரே சமச்சீரில் அவற்றை விளக்குவனவாய் உள்ளன. இன்னோர் வகையில் எளிய அறிமுகங்களும், எளிய உரையாடல்களுடனான பதிப்புகளும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்குப் புறம்பாக சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய சமூகவியல், மானுடவியல், பார்வைகள், இன்னோர் தளத்தில், நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் கல்வி சார் தேவைகளுக்கு அவை பொருத்தமானவையாக அமையா. இந்த இடைவெளியில் தான் தமிழவேளின் இச்சிறு நூல் வெளிவந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் கல்வி சார் அறிமுறைகளுக்காக எவ்வகையான முறையில் கற்கலாம் என்பதன் பதச் சோறாக இச்சிறு நூலை அடையாளம் காட்டலாம். பூதந்தேவனாரை ஈழத்தவராகக் காட்டும் முனைப்புகளிலும் பண்டைய ஈழ வரலாறு பற்றிய பார்வையில் வெளிப்படும் தீவிர போக்குகளையும், சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய பார்வையில் அவதானிக்க முடியவில்லை. அவற்றில் பண்பட்ட தமிழாசிரியர் வெளிப்பட்டு நிற்கிறார். பண்டைய இலக்கியங்களை அச்சேற்றி அவற்றின் பாடம் பிசகா வெளியிட்ட நீண்ட தமிழ்ப்பாரம்பரியம் மிக்க தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் இதனை வெளியிட்டுள்ளமை இந்நூலிற்கான அங்கீகாரத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றது. உயர்கல்வி பயிலும் தமிழ் மாணவ உலகிற்கு இது பயனுள்ள வரவு.

நூல்-

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் வரலாறும் பாடல்களும்
ஆசிரியர் - தமிழவேள் (இ.க.கந்தசுவாமி)

வெளியீடு :

பூதந்தேவனார் - திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்

பக்கங்கள் : - 50

விலை : ரூபா நூறு

* * *

மதிப்பீடுகள்

பூமியைத் தோண்டிய ஒரு விவசாயி, அழகான பளிங்குச் சிற்பம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தான்.

அந்தச் சிலையை, ஒரு பழம்பொருள் சேகரிப்பாளனிடம் கொண்டுசென்றான் அந்த விவசாயி. நிறைய பணம் கொடுத்து அந்த சிலையை வாங்கிக் கொண்டான் அந்தப் பழம்பொருள் சேகரிப்பாளன்.

வீடு செல்லும் வழியில், அந்த விவசாயி தனக்குள் ஆச்சரியத்தோடு நினைத்துக்கொண்டான் - 'இந்த ஆள் சரியான முட்டாளாக இருப்பான் போல் இருக்கிறதே. இத்தனை ஆண்டுகளாக பூமிக்குள் செத்துக் கிடந்த ஒரு அற்பமான சிலைக்கு, யாராவது இவ்வளவு பணத்தை அள்ளிக்கொடுப்பார்களோ. இந்த ஆளுக்குப் பணத்தின் மதிப்பே தெரியவில்லை.'

அங்கே, பழம்பொருள் சேகரிப்பாளன், தனது புதிய சொத்தான அந்தச் சிலையைப் பார்த்தபடி, தனக்குள் ஆச்சரியத்தோடு நினைத்துக்கொண்டான் - 'ஆஹா, எத்தனை அழகான, ஜீவனுள்ள சிற்பம். ஓர் உன்னதமான ஆத்மாவின் கனவு, அற்புதமான சிலையாக உருவாகியிருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் மதிப்புள்ள அந்தச் சிற்பத்தை, கேவலம் பணத்துக்காக யாரேனும் விற்பார்களோ? அந்த விவசாயிக்குக் கலையின் மதிப்பே தெரியவில்லை.'

நிதாநுஜி : கே.கே

With best compliments from

Ramlanka Photos Digital Process

DITIAL VIDEO & PHOTOS

Wedding, Birthday, Puberty Cermony
and all Press Programmes
Visa & Passport sittings

1/4, Fist Floor Saji Abodes
60, Rudra Mw,
Colombo 6

For more Information
2586075
0773637888